Harilaos Florakis

YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ
10.KONGRESİ — MAYIS 1978, ATİNA

YKP Merkez Komitesi'nin 10. Kongre Raporu

ürün yayınları

HARİLAOS FLORAKİS

Yunanistan Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri

Ürün Yayınları: 37

Nisan 1979

Ürün Yayıncılık

Nuruosmaniye Cad. No: 59-61/2
Cağaloğlu-İSTANBUL
Tic. Sic. No. 144745/92262
P.K. 41, Sirkeci-İSTANBUL

Yunanistan Komünist Partisi
10. Kongresi'nde
Harilaos Florakis'in Okuduğu
Merkez Komitesi Raporu

ATİNA-Mayıs 1978

Dizgi: POLİTİKA Matbaacılık A.Ş.
Baskı: TAB-GRAFİK
İstanbul-1979

HARİLAOS FLORAKİS

YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NİN 10. KONGRE RAPORU

Türkçesi :

E. ÇEVİKER

İÇİNDEKİLER

1. DÜNYADA VE DOĞU AKDENİZ BÖLGESİ'NDEKİ GELİŞMELER 6

2. ÜLKEMİZDEKİ İÇ POLİTİK GELİŞMELER VE HALKIN SAVAŞIMLARI 14
Köylülerin Savaşımları 26
Tarım Kooperatifleri 30
Gençlik Hareketi 33
Parti'nin Parlamentodaki Çalışmaları ... 37
Parti'nin Yerel Yönetimlerdeki Çalışmaları 38
Parti'nin Genel Politik Çizgisi 41
1) Bağımlılık Sorunu ... 42
2) Demokrasi Sorunu ... 46
3) Ekonomik Sorun 49

3. HALKLA BİRLİKTE TEKELLERE KARŞI YA DA TEKELLERLE BİRLİKTE HALKA KARŞI 55

4. ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-TEKELCİ DEMOKRATİK GÜÇLERİN UTKUSU VE HALK DEMOKRASİSİNİN KURULMASI İÇİN 64
Emekçi Halkın Çoğunluğunun Kazanılması 68
Temel Bir Sorun ... 70
İşçi Sınıfının Birliği 71
Politik Partiler Düzeyinde 73
Engeller 74
İşçi-Köylü Bağlaşıklığı ... 78
Demokratik Güçlerin Birliği 79
Demokratik Reformlar 81

5. ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-TEKELCİ DEMOKRATİK GÜÇLERİN ERKİ ELLERİNE GEÇİRME YOLLARI 82
Demokrasi ve Özgürlüğün Üst Biçimi 94

6. BAZI BELİRLİ PARTİ SORUNLARI ÜZERİNE 95
Merkez Komitesi'nin Çalışmaları 103
Parti Bütçesi 108
Partinin İdeolojik Çalışması 109

Değerli Yoldaşlar,

YKP'nin 10. Kongresi, 30 yıl yasak ve baskı altında tutulan partinin, Cunta diktatörlüğünün yıkılışıyla birlikte legal çalışma hakkını kazanmasından dört yıl sonra toplanıyor. Sosyalizm, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve barış güçlerinin dünya çapında yeni ve önemli utkular kazandığı bir dönemde toplanıyor.

Bu Kongre'nin, işçi sınıfının, halkın savaşımının öncüsü YKP'nin engin çalışmalarını özetlemesi, önümüzdeki özgürlük ve ilerleme savaşının yolunu çizmesi gerekiyor. Savaşın getirdiği yeni görevleri kollektif bir biçimde ve olanca açık-seçiklikle belirlemesi, emekçi halkın, onları ezgi altında tutan zincirlerden kurtulma, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme yürüme yönündeki umut ve özlemlerine yanıt vermesi gerekiyor.

Kongre çalışmalarının açılışı sırasında sizlere, 10. Kongre'ye sunulacak Merkez Komitesi tezleri üzerinde parti toplantılarında, üye ve sempatizanların biraraya geldiği toplantılarda, parti basınında geçen tartışmanın boyutları hakkında bilgi verdik. Tezlerin parti üye ve sempatizanlarının genel onayıyla karşılandığını açıkladık.

tün olarak kapitalist sistemin dengesizliğini artırıyor, çelişkilerini daha da sertleştiriyor.

Bu yıllarda Portekiz'deki faşist diktatörlük alaşağı edildi, Yunanistan'da ve İspanya'daki faşist diktatörlükler çöktü. Fransa, İtalya ve diğer ülkelerin halkları köklü dönüşümlere yöneliyorlar.

Aynı zamanda ezgi altındaki başka halklar, bu arada Angola, Mozambik, Etyopya halkları, daha başkaları, emperyalizmden ve gerilikten kurtuldular.

Afrika'nın diğer halklarının sömürgecilik ve ırkçılıktan kurtulmaları için yeni bir perspektif açıldı. Daha önce bağımlı olan Arap ve başka halkların rejimleri, bugün ilerici bir niteliğe, hatta sosyalis' bir yönelime kavuşmuş, daha sağlam bir temel oturuyorlar. Bağlantısız ülkelerin uluslararası politikada oynadıkları rol artıyor.

Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkelerin güç ve olanaklarının gelişmesi, SBKP'nin dünya barışını korumak için yürüttüğü ardıcıl, Leninci politika, tüm barışsever güçlerin desteklediği detant ve barışçı gelişme politikasıyla vurgulanan başarısının ana etmeni olmuştur. Bu politika özellikle Helsinki'de toplanan Detant ve Avrupa İşbirliği Konferansı'nda ilan edilmiş, Belgrat Konferansı'nda doğrulanmıştır. Bu politika insanlık için akıl almaz bir yıkım demek olan nükleer savaş tehlikesi karşısında tek seçenektir.

Bir kez daha vurgulamak gerekir ki, emperyalizmin barış içinde yanyana yaşama ilkesini

kabullenmeye zorlanmış olması, onun saldırgan niteliğinin değiştiği anlamına gelmez.

Emperyalizmin en saldırgan çevreleri, detant koşullarında uluslararası devrimci hareketin gelişmesi karşısında gerilediklerini görerek karşı saldırıya geçiyor, dünyayı halklara bunca acı çektiren "soğuk savaş"a geri sürüklemeye çalışıyor, tehlikeli bir tepki gösteriyorlar.

Detantın derinleştirilmesine doğru yönelen akım, karşı eğilimle karşılaşıyor: Emperyalist ülkelerin silahlanma yarışını sürdürme, hızlandırma eğilimi. Aynı zamanda emperyalist çevreler sosyalist rejimleri içerden de baltalamaya çalışıyorlar. Kapitalist dünyada da taktiklerini halkın temel demokratik dönüşümlere yönelişini engellemek için tekrar uyarlıyorlar. Eski taktiklerin yanısıra, yeni bir öge de, kendi amaçları için sızdıkları aşırı sözümona "sol" örgütleri planlı bir biçimde kullanmalarıdır.

ABD'nin nötron bombası ve diğer yeni silahları üretme ve yaygınlaştırma girişimleri emperyalizmin bu tehlikeli tepkisinin en çarpıcı örneğidir. Başını Amerika'nın çektiği silahlanma yarışı durdurulamazsa, silahsızlanma yolları bulunamazsa detant tehlikeye düşebilir.

Yunan halkı, diğer halklarla birlikte, Amerikan emperyalizminin politikasından doğan biteviye hızlanan silahlanmadan kaygı duyuyor. Bu kaygı ayrıca Yunanistan'ın Doğu Akdeniz bölgesinde yer almasından, ABD'nin, NATO'nun politikası ve onların kuklası İsrail'in çıkışları sonucu bölge ve dünya barışı için sürekli bir tehlike yatağı oluşturan Ortadoğu'ya yakın ol-

masından da kaynaklanıyor. Bu politika sosyalist ülkelere, komşu ülkelerin ulusal kurtuluş güçlerine yöneliktir. Türkiye'deki şovenistlerin Yunanistan'a karşı besledikleri saldırgan amaçlarını körükleyen bu politikadır. Bu politika iki tarafı da, Türkiye ve Yunanistan'ı da silahlandırıyor, durumu tehlikeli bir biçimde ağırlaştırıyor. Bu koşullarda, bu politika NATO-Amerikan emperyalizminin duyarlı bölgemizdeki konumlarını, bölgenin petrol kaynakları üzerindeki Amerikan ve diğer uluslararası tekellerin denetimini sağlamlaştırmayı, genişletmeyi amaçlıyor.

Yukarıda belirtilenlerden, YKP'nin ülkemizdeki tüm iyi niyetli kişileri kapsayacak, geniş bir barış ve detant hareketi geliştirme çalışmalarını yoğunlaştırması gerektiği, NATO-Amerikan üslerinin sökülmesi, kölelik anlaşmalarının yırtılması, ülkemizin NATO'dan çekilmesi, Akdeniz'in bir barış bölgesine dönüştürülmesi savaşına hız vermesi gerektiği ortaya çıkıyor. YKP'nin, emperyalizmin komplolarına karşı, ulusal bağımsızlık için savaşını güçlendirmesi zorunluktur.

YKP, Amerika'nın, NATO'nun emellerine karşı savaşında Kıbrıs halkının yanında yer alıyor. Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler Örgütü çerçevesinde hakça çözümü için, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliği, tüm yabancı askeri güçlerin geri çekilmesi, yerinden yurdundan olanların evlerine dönmeleri için savaşımını destekliyor. Kıbrıs sorununun çözümü için BM Güvenlik Kurulu ve BM Genel Kurulu kararları

çerçevesi temelinde, uluslararası bir konferansın toplanmasından yanayız.

Ege sorununa gelince, ulusal sınırlarımızı kutsal ve çiğnenmez sayıyoruz. Ulusal bütünlüğümüze yönelik her türlü komployu reddediyoruz. Yunanistan ve Türkiye'deki şoven çıkışlara karşı olduğumuz gibi, silahlanma yarışına da karşıyız. Ege Denizi'ndeki krizin iki ülke halkının ortak çıkarları ve barış temelinde, her iki ülkenin ulusal bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne saygı gösterilerek, şiddet tehditlerine başvurmadan ele alınması gerektiğine inanıyoruz. Bu ilkeler, Yunanistan ve Türkiye'nin de imzaladıkları Helsinki Nihai Senedi'nde dile getirilmiştir. Ege Denizi bir barış denizi, halklararası barışçı ilişkiler denizi olmalıdır. Kıta sahanlığı sorunu da ancak bu temelden çıkarak barışçı görüşmeler yoluyla, uluslararası deniz hukuku anlaşmaları temelinde, Amerikalılar, NATO karışmadan çözümlenebilir, çözümlenmelidir.

Partimiz, Yunan hükümetinin Balkan sosyalist ülkeleriyle ilişkilerin geliştirilmesi girişimlerini olumlu karşıladı. "Batı'dan yanayız" dogmasının bu ilişkilerin tam olarak geliştirilmesini bir hayli sınırlandırdığının bilincindeyiz. Sovyetler Birliği ile ilişkilerde de böyle. Anti-Sovyetizm'in, konumlarını kolay kolay bırakmadığını biliyoruz. Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkelerin yardımlarının halkımıza ulusal sorunların, ekonomik gelişme sorunlarının üstesinden gelmelerine, Yunanistan'ın bilimsel ve teknik gereksinimlerini karşılamasına sağ-

layacağı yararı gözönünde bulundurarak, halkların karşılıklı çıkarları ve barış temelinde bu ilişkilerin daha köklü bir biçimde geliştirilmesinde direteceğiz.

Çin yönetiminin politikasından kaygı duyuyoruz. Politikalarının ana doğrultusunun anti-Sovyetizm oluşundan kaygı duyuyoruz. Sovyetler Birliği'nin Çin halkının ve barışın bir numaralı düşmanı olduğu yolundaki gülünç iddialarından; saldırgan NATO çevreleriyle Çin yönetiminin ilişkileri sıkılaştırmasından, Amerikan emperyalistlerinin nötron bombasını üretmelerine arka çıkmalarından; yeryüzünde faşist, diğer gerici rejimleri desteklemelerinden; kapitalist ülkelerde aşırı gruplar oluşturup beklemelerinden kaygı duyuyoruz.

Bu politikanın ülkemizi ve bölgemizi de yakından etkileyen son bir örneği, yalnızca Sağ'ın partisi "Yeni Demokrasi"den oluşan bir delegasyonun Pekin'e davet edilmesi, bu delegasyona ipe sapa gelmez tavsiyelerde bulunulmasıydı. Çin yöneticileri, Yunan halkına sayısız ıstıraplar getiren ABD ve NATO'nun politikasını desteklememizi isteyecek kadar yüzsüzleştiler. Onlar Balkan ülkelerinin Sovyetler Birliği'ne karşı birleşmelerini ve buna benzer uygunsuz şeyleri öğütlüyorlar. Bu tür şeylerin halkımızı ezenlere güç kattığı açıktır. Bunların halkımızın tepkisini uyandırması doğaldır.

Çin yönetimi, barış içinde yanyana yaşama ilkesi temelinde devletlerarası ilişkilerini düzeltmek için Sovyetler Birliği'nin iki ülke arasında görüşme açılması çabalarına sürekli olarak sırt çevirdi. Emperyalizmin, barış düşman-

larının böylesi bir tutumdan yararlandıkları açıktır. Umarız sonunda ÇKP içinde sağduyu üstün gelir. Bu, barışı korumanın, halkların, bu arada Yunan halkının anti-emperyalist savaşının çıkarına olur.

Çağımızın en etkin gücü, uluslararası komünist ve işçi hareketi, daha güzel bir dünya yolunda yeni dönüşümlerin gerçekleşmesinde çözümleyici bir etken oluyor. YKP hem sosyalist hem de kapitalist ülkelerin kardeş partileriyle, özellikle Avrupa'da AKEL'le, Türkiye Komünist Partisi'yle ve diğerleriyle bağlarını güçlendirmek için çaba gösteriyor. Ayrıca, Ortadoğu ve Afrika'daki kurtuluş hareketleriyle, ilerici hareketlerle ilişkilerde de bulunuyor. Marksizm-Leninizm ilkelerini savunmak, uluslararası komünist hareketin sıralarını pekiştirmek için var gücüyle elinden geleni yapıyor. YKP Avrupa Komünist ve İşçi Partileri'nin Berlin Konferansı'na katıldı. Filistin, Şili halklarıyla, emperyalizme, neo-faşizme karşı savaşan diğer halklarla Yunan halkının dayanışmasını dile getiren eylemler düzenledi. Kendi halkımız da emperyalizm ve oligarşiye karşı savaşında, diğer halkların dayanışmasından güç alıyor.

Partimiz proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sıkı sıkıya bağlıdır. Tüm komünist ve işçi partilerinin bağımsızlığı, eşitliği ilkesini proletarya enternasyonalizminin temel bir yönü olarak görüyor. YKP, politikasını, Marksizm-Leninizm'in genel ilkeleri temelinde, ülkenin koşullarına, özelliklerine uygun olarak, ulusal ve uluslararası ögelerin bütünlüğü içinde belirliyor.

2. ÜLKEMİZDEKİ İÇ POLİTİK GELİŞMELER VE HALKIN SAVAŞIMLARI

Değerli Yoldaşlar,

9. Kongre'den bu yana geçen yıllarda en önemli olay Amerikancı cuntanın yıkılmasıydı.

1974 Temmuz'unda ülkemizin yaşamında temel bir politik değişim oldu: Ülkemizin askersel-faşist cunta diktatörlüğünden burjuva parlamenter demokrasiye geçişi. Ülkemizde yeni bir durum ortaya çıktı. Halk hareketi ve partimiz için yeni sorunlar, yeni görevler doğdu. Değişimin niteliği, erimi, önemi neydi? Cuntа hangi nedenlerle yıkıldı? Çeşitli sosyo-politik güçlerin rolü neydi? Tutulacak rotanın perspektifleri nelerdir? Bunlara benzer kritik sorulara getirdiğimiz yanıtlar, partimizin politikasının, görevlerinin saptanmasında temel etken oldular.

Değerli Yoldaşlar,

9. Kongre kararlarında partimizin vardığı sonuç, işçi sınıfına, tüm emekçilere belirttiği şuydu: Diktatörlüğe karşı savaşım, onu alaşağı etmekle, yani oligarşinin erkinin faşist diktatörlük biçimini devirip yerine diktatörlük öncesi biçimini yeniden getirmekle sınırlandırılmamalıydı. Savaşın hedefi, diktatörlüğü yıkmanın yanısıra, tekellerin mali ve politik egemenliğini ellerinden almak, tek, birleşik devrimci sürecin anti-emperyalist, anti-tekel demokratik aşamasında ilk önemli adım olarak, gerçekten yeni bir demokratik düzeni kurmak

da olmalıydı. Bu hedefin ana, çözümleyici özelliği bu "adım"ın ölçüsü, anti-emperyalist, anti-tekel demokratik aşamanın tüm görevlerini kapsayıp kapsamayacağı değildir. Her durumda, bunun ölçüsü ve derinliği özgül koşullara, doğacak güçler dağılımına bağlıdır. Ana nokta, savaşımın, erkin oligarşiden alınarak, anti-emperyalist, anti-tekel demokratik güçlerin eline geçirilmesini hedefliyor olmasıydı.

Partimiz, bu amacı, diktatörlüğe karşı çıkan, alaşağı edilmesini isteyen, ancak diktatörlük sonrası için değişik çözümler öneren diğer politik güçlerin savaşımından soyutlamadı.

Partimiz, bütün bu politik güçlere sürekli olarak diktatörlüğün alaşağı edilmesi, halkın iradesini özgürce kullanabileceği koşulların yaratılması için savaşım temelinde işbirliği önerdi. Partimizin bu önerisi benimsenmedi. Bu güçler halk egemenliğine bağlılıklarını sözde bildirirken, pratikte kendi dar sınıf ve parti çıkarlarını ülkenin demokratikleştirilmesinin önüne koydular. Bu arada, sözümona "İç Komünist Partisi"nin bölücü çabaları, cunta rejimini "politikleştirme" çizgisini benimsemeye varan oportünist politikaları da olumsuz bir rol oynadı.

Halkımızın genel muhalefeti, giderek yükselen ve Politeknik okulu ayaklanmasıyla doruğuna ulaşan, dinmeyen direnişi ve savaşımı, bu arada uluslararası dayanışma, cuntayı çıkmaza soktu, yıkıma sürükledi. Cunta, 23 Temmuz 1974 tarihinde, Kıbrıs'a karşı işlenen ihanetin yükü altına çöktü. Cuntanın yıkılması ve burjuva parlamenter demokrasisinin geri gel-

mesi halkımız için bir utku oldu. İşçi sınıfının, genel olarak demokratik hareketin gelişmesi için yeni olanaklar açıldı. Önce YKP'nin fiilen legalleşmesini ve bunun sonucu egemen sınıfın onu resmen tanımak zorunda kalmasını sağlayarak, halk hareketi önemli bir başarı kaydetti.

Ne var ki, köklü bir demokratik çözüm gerçekleştirilemedi. Bunun nedeni, partimizin, işçi sınıfının, genel olarak anti-emperyalist, antitekel demokratik hareketin, cunta yıkıldığı sırada ne yeterince güçlü, ne de yeterince örgütlü olmayışıydı.

Tutucu sağın ağır bastığı, burjuva politik güçlerden oluşan bir ortaklık erke geldi. Bu ortaklık; cuntacı güçler, Amerikalılar, diğer NATO emperyalistleri ile burjuva politik güçler arasında, politik erkin sarsıntısız bir biçimde onlara geçirilmesi için varılan bir uzlaşmayı yansıtıyordu.

Bu olgu, politik değişikliğin sınırlı niteliğini, aynı zamanda, Yunan halkının gerçek ulusal bağımsızlık ve demokrasi için izlemek zorunda olduğu çetin savaş yolunu da önceden belirliyordu.

Egemen sınıfın, Amerikan, NATO emperyalistlerinin Temmuz değişimiyle birlikte stratejisi, halk hareketine en az ödün vererek, oligarşi rejimini yeni koşullara uyarlamak, Yunanistan'ın emperyalist sistem içinde zayıflayan konumunu pekiştirmek, ülkemizdeki Amerikan, NATO askersel üslerinin varlığını korumak, bunları Kıbrıs'a uzatmak amacını güdüyordu. Politik değişimden bu yana kurulan hükümet-

ler, bu stratejiyi uyguluyorlar. Halkın öfkesini, ABD'ye karşı duyduğu sert tepkileri hafifletmek için önceleri yöntemlerini yeni koşullara uydurmak zorunda kalan bu hükümetler, dış politika alanında radikal manevralara gitmek zorunda kaldılar. Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadından çekileceği, kimi Amerikan üslerinin kaldırılacağı, diğerlerine ilişkin uygulamanın baştan düzenleneceği, ayrıca sosyalist ülkelerle ilişkilerin daha da geliştirileceği yolundaki sözleri bundandı. Demokratik özgürlüklere ilişkin bir takım ödünler de verdiler ve cunta öncesi hukuksal yapıdan önemli bölümler kaldırdılar. (Örneğin 509 sayılı yasa ve krallığın kaldırılması gibi.) Ancak sonraları giderek, sistematik bir biçimde, yeniden sıkı sıkıya Amerikan-NATO emperyalistlerine bağlı, yerli yabancı tekellerin boyunduruğunda, otoriter parlamenter bir rejim geliştirme yolunu tuttular.

Değişimin önemini küçümsemeden, ama niteliği konusunda herhangi bir hayale de kapılmadan, Partimiz Merkez Komitesi kararlarında savaşımın yönü ile hedeflerini, taktiklerini saptadı. YKP, ülkeyi Amerikan-NATO emperyalistlerine bağımlılıktan kurtarmak, gerçek bağımsızlığa kavuşmak, yerli yabancı tekellerin egemenliğini kırmak, gerçek demokrasi için anti-emperyalist, anti-tekel, demokratik güçbirliği bayrağını yükseltti. Halkın savaşımının ivedi istemlerini şöyle belirledi: Cunta'nın tamamen yok edilmesi, demokratikleşme, politik göçmenlerin yurttaşlık haklarının geri verilmesi, Ulusal Direniş'in tanınması, Kıbrıs

sorununun BM kararları temelinde çözümü, yabancı askeri üslerin, kölelik anlaşmalarının kaldırılması, ülkenin NATO'dan tamamen çekilmesi ve işçi sınıfının can alıcı ekonomik, toplumsal istemlerinin yerine getirilmesi.

Politik değişimin daha ilk gününden, Parti'nin ve Yunanistan Komünist Gençliği'nin (KNE) üyeleri ve kadroları, YKP'nin aktif sempatizanları, çetin ve özverili eylemlere atıldılar. Yukarıda belirtilen amaçlara ulaşmak için halkın savaşımının en ön saflarında yer aldılar, bu savaşımın içinde Parti ile halkın arasındaki bağları önemli ölçüde güçlendirdiler.

Partimiz, Birleşik Sol'un (EA) oluşmasında aktif bir rol oynadı. Birleşik sol, 1974 seçimlerinde geleneksel sol güçler için bir odak oldu. Partimiz, Cumhuriyet için yapılan referanduma aktif bir biçimde katıldı, ülkemizin nefret edilen monarşinin elinden kurtulması için önemli katkıda bulundu.

Partimiz, diğer demokratik güçlerle birlikte, belediye ve mahalle düzeyindeki seçim savaşına da girdi. Partiyi bir yana itmek isteyenlerin tüm çabalarını geri püskürterek, YKP, birçok kasaba, kent ve köyde geniş, demokratik bir işbirliğine girişti. Elindeki tüm olanakları demokratik ortaklıkların utkusunu sağlamak için seferber etti, yerel yönetim düzeyinde önemli konumlar elde etti. Partimiz coşkunlukla ve kararlılıkla, halkın çıkarları için, 20 Kasım 1977 seçimlerinde savaş verdi.

Halk, oligarşinin, onun devletinin önüne çıkardığı azımsanmayacak engellere ve güçlüklere karşın, seçim savaşımında bağımlılık, baskı

ve kemerleri sıkma politikasını mahkûm etti. Bu durum, Yeni Demokrasi Partisi'nin gücünün azalmasında somutlanıyor. Seçim sonuçlarının aynı açıklıktaki bir diğer yönü de kendi yakıştırmalarıyla komünizmi "yenileştirme"ye çalışanların sınıf uzlaşmacı, işçi ve halk hareketini bölme politikalarının reddedilmesiydi. Oportünizme vurulan bu darbe genel öneme sahiptir. İşçi sınıfının partisi bu seçimlerden hem Parlamentoda, hem de halkın arasında daha da güçlenerek çıktı.

Partimizin bu savaşımı, seçim sonuçlarının kendisi, YKP'nin ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşının uzun ve çetin yolunda bir utkusudur. Seçim savaşımımız Yunan halkı arasında derin izler bıraktı, uluslararası ilerici hareket bunun anlam ve önemini belirtti. YKP'nin başarısı, sağlam politikasının, halkın, ülkenin çıkarları uğruna giriştiği eylemlerin sonucudur. Parti üyelerinin, sempatizan ve kadrolarının özverili ve kendini adamış çalışmalarının sonucudur.

Bu savaşın sonuçlarını değerlendiren, ortaya çıkan eksiklikleri, zayıflıkları saptayan YKP Merkez Komitesi'nin Aralık 1977 Plenumu, günümüz koşullarında partimizin yeni sorumluluklar, ciddi yükümlülükler yüklenmesi gerektiğini vurguladı.

Doğal olarak başka değerlendirmeler de vardı. Kimi politik çevreler partimizin gücünün azalmasından söz ettiler. YKP'nin, oyların % 10'unu hiçbir zaman aşamayacağı yolunda tahmin yürüttüler. Biz, partimizin gerçek politik gücünün ve etkinliğinin seçim sonuçlarında

tam olarak belirlenebileceğini savunacak kimse olacağını sanmıyoruz. Bu, partimiz açısından apaçıktır.

Genel olarak partimize sempati duyan emekçilerin önemli bir bölümünün diğer demokratik muhalefet partilerine oy verdikleri bilinen bir gerçektir. Bunu onların politikalarından hoşnut olduklarından değil, yıldırma ve baskıya karşı bir koruyucu olarak gördüklerinden yapıyorlar.

Üstelik, partimizin, politik gücünü sağa yaşaşarak, egemen sınıfın kabul edebileceği bir yol izleyerek artırmayı düşünmediğini de eklemek isteriz. Ne de doğal olarak, kısa dönemde oy yığmak amacıyla belgi çığırtkanlığı taktikleri uyguluyoruz. Partimiz, politik gücünü emekçi halkın çıkarlarını ardıcıl bir biçimde savunarak artırıyor. Demokratik ve sendikal özgürlükler için, baskı ve teröre karşı savaşımda en önde çarpışıyor.

Partimiz 1978'in ilk dört ayında hükümetin giderek daha gerici; daha halk düşmanı olan politikasına, önlemlerine karşı, özellikle sözde terörizme karşı hazırladığı yasa tasarısına karşı emekçi halkın savaşımını örgütleme, yaşama geçirme çalışmalarını hızlandırdı. Aynı zamanda partimiz, 10. Kongre Tezleri'yle ilgili olarak ve Kongre hazırlıkları için yoğun bir ideolojik, politik ve örgütsel çalışma yürüttü.

1974 Temmuzundaki değişimden bu yana geçen dönemin başlıca özelliklerinden biri, işçi sınıfının savaşımında, köylülerin, zanaatkârların ve küçük esnafın, meslek-bilim adamlarının ve daha genelinde kafa emekçilerinin ve

gençliğin tüm kesimlerinin savaşımlarındaki önemli yükseliştir. Güçlü bir demokratik halk hareketi oluşuyor.

Bu hareket, hükümetin işçi sınıfı düşmanı, halk düşmanı, baskı, bağımlılık ve kemerleri sıkma politikasına karşı halkın yanıtıdır. Bu hareket, giderek daha güçlü bir anti-emperyalist, anti-tekelci nitelik kazanıyor, geniş yığınların ülkenin iç ve dış politikasında gerçek bir değişiklik için, halkın çıkarlarına hizmet eden bir politika için duydukları özlemi dile getiriyor.

Bu savaşımların örgütlenmesinde ve gerçekleştirilmesinde, YKP'nin ve YKG'nin (KNE) her zaman savaşımın öncüsü üyelerinin ve sempatizanlarının önemli katkıları oldu.

İşçi sınıfı, tüm emekçileri ilgilendiren ekonomik ve toplumsal sorunlar etrafındaki savaşımın başını çektiğini hergün daha açık biçimde kanıtlıyor. Kemerleri sıkma, baskı ve bağımlılık politikasına karşı Yunan halkının ön saflarında çarpışıyor.

Partimizin 9. Kongresi'nden bu yana geçen dönem içinde, işçi sınıfının savaşımları sürekli yükselme gösterdi. Greydeki işçi sayısı 1975'te 352.000 iken 1976'da, 1.340.000'e, 1977'de —ki bunların 420.000'i sanayi işçisidir— 1.606.000'e ulaştı. 1978'de bugüne kadar 1.530.000 işçi direnişe geçti. Bu sonuncusu, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun kararı uyarınca 5 Nisan 1978'de üç saatlik işi durdurma eylemine katılan işçiyi içermiyor.

İşçi sınıfı bu savaşımlarında, en yalın militan toplantı ve yürüyüşlerden günlerce süren

grevlere kadar her türlü savaşım biçimini kullandı. Bu yıllarda, çeşitli iş kollarında bir milyonun üstünde işçi ve memuru içeren, Yunanistan çapında 18 grev gerçekleştirildi.

Bu savaşımların özellikleri şunlardı: Grevlere yüksek oranda katılım, grevci işçilerin birlik ve bağlılığı, kararlılığı ve diğer işçilerin, genel olarak emekçi halkın geniş ve aktif dayanışması ve desteği. Öte yandan bu savaşımların temel özelliklerinden biri de, yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi, emekçi halkın çıkarlarına hizmet eden işkolu ve ülke düzeyinde iş sözleşmelerinin kazanılması gibi kısmi istemlerden hareketle, 330 ve 3259 sayılı anti-demokratik yasalara karşı savaşımdan hareketle savaşımların giderek hükümetin emek düşmanı, halk düşmanı politikasına karşı yönelmesi oldu. Bu savaşımların büyük çoğunluğu ya tam ya da kısmi başarıyla sonuçlandı.

İşçiler ve memurlar, grev ve diğer savaşları sonucunda çok kere ücret ve yan ödeneklerde zam elde ettiler. Çalışma gününün ve çalışma haftasının kısaltılmasını dayattılar. Kimi yerlerde işten çıkarmaları durdurdular, işten atılan arkadaşlarının yeniden işe alınmalarını sağladılar. İşverenlerin, devlet aygıtının, onların sendikal hareket içindeki kuklalarının bölücü çabalarına karşı savaştılar. Bu savaşımlar işçi sınıfının savaşımı ancak kendisi üstlenip yürütürse sorunlarının çözülebileceğine inancını güçlendirdi. YKP ve KNE'nin ESAK (Birleşik Sendikal, Anti-Diktatörlük Hareketi) sıralarındaki üyeleri ve bağlaşıkları sendikalar-

da, işçi sınıfının eylem birliği, ekonomik ve sendikal istemlerinin yerine getirilmesi için kararlılıkla, özveriyle, tutkuyla çalıştılar. İşçi sınıfına eylem birliğinin zorunluğunu her geçen gün daha fazla kavratanın GSEE'nin (Yunanistan Genel-İş Konfederasyonu) reformist yönetimince desteklenen, tekellerin ve hükümetin emek düşmanı, halk düşmanı politikası olduğunu da eklemeliyiz.

İşçi sınıfının savaşımlarının ön saflarında yer alanlar, sınıf savaşımı çizgisini ardıcıl bir biçimde izleyen işte bu sendikalar, yerel işçi örgütleri ve federasyonlardır. GSEE (Genel İş Konfederasyonu) yöneticilerinin olumsuz tutumuna karşın, birçok endüstri ve işletmede çalışan emekçiler grev toplantılarına katılıyorlar. Tabanda oluşturulan eylem birliği, diğer sendikal hareketlerde sık sık görülen bölücü, uzlaşmacı, hegemonyacı ya da aşırı çıkışları yenmek için olumlu koşullar yaratıyor. Eylem birliği ayrıca sendikal örgütler arasında işbirliğinin ardıcıl bir sınıf temeli üzerinde gerçekleşmesine yarıyor. Bu ortak eylem, hükümetin beslediği sendikacılık hareketinde bazı alt düzeydeki ögeleri etkileyip, emekçi halkın savaşımına karşı çıkmaktan alıkoyuyor. Bunlar yer yer olumlu tavır bile alıyorlar.

Bu savaşımlardan çıkan genel sonuç şudur: Politik inançlarına bakmaksızın tüm emekçilerin tekellere ve onların devletine karşı birleşik cephesi taktiğinin doğruluğu, bir kez daha doğrulanıyor.

Bu nedenle, komünistlerden beklenen, sınıf savaşımı çizgisine sımsıkı bağlılık, ancak

değişik eğilimlerdeki emekçilerle, ortak noktalar temelinde eylem birliğini gerçekleştirmek için esneklik göstermeleridir.

Bu savaşımların hazırlanışı ve uygulanışı sırasında partimizin üyeleri ve kadroları bazı zayıflıklar gösterdiler, belli yanlışlar yaptılar. Başlıca yanlışlar şunlardı: Eylem için hedeflerini her zaman gereken düzeyde inceleyip saptamadılar; hazırlıklarını ona göre yürütmediler. Ya da istemlerini işkolunda ve kamuoyunda yeterince duyuramadılar. Bazen istemler gerçekçi değildi. Birkaç kez, emekçiler önce daha yalın savaşım biçimlerine girişmeden doğrudan greve başladılar. Grevlerin yürütülmesinde, ta başından sonuna kadar, işçilerin nabzı elde tutulamadı ve olanakları her zaman doğru değerlendirilemedi. Bazı durumlarda da üyelerimizin ve kadrolarımızın aşırı ya da reformist ve oportünist ögelerin baskısıyla ardıcıl savaş taktiğinden saptıkları, hatta doğru bile uygulamadıkları görüldü.

Güncel olarak öne çıkan, çözüm bekleyen ciddi bir sorun, işçi sınıfının istemleri etrafında başarılı savaşımın temel bir etkenini oluşturan sendikal birlik sorunudur.

Sözkonusu dönemde, sendikal örgütlenmenin gidişi ve sendikal birlik konuları daha da karmaşık görünüyor.

Bir yandan bu süreç yavaş işlemekle birlikte, sendikalar yığınsallaşıyorlar. Sendikaların daha demokratik bir işleyiş kazanması, tüzüklerinin demokratikleştirilmesi, sendika ve federasyon yönetim kurullarına bilinçli sendika yöneticilerinin seçilmesini sağlama savaşımı,

belli olumlu sonuçlarla sürüyor. Bununla ilgili olarak, güçlüklere karşın, ardıcıl sendikal hareket (ESAK-C) sendikalarda şube federasyon düzeyinde başarılar elde etti. Öte yandan, işverenin ve devlet beslemesi sendikacılığın izlediği bölücü politika nedeniyle sahte sendikaların kurulması ve tasfiye edilen sendika örgütlerinin üyeliğe geri alınmamaları, tasfiyeciliğin daha da artması yoluyla işçi sınıfı güçlerinin bölünmesi ve parçalanması artıyor. Bu olgu, komünistlere, diğer sol ve ilerici güçlerle işbirliği içinde, sendikaları yığın örgütlerine dönüştürmek ve bölünmeleri yenmek için ardıcıl savaşım verme görevini yüklüyor.

Kongre Tezleri'nde de bulunan, işçilerin ve memurların sendikal örgütlenme biçimi sorunu, kongre öncesi tartışmalara katılan birçok yoldaşı meşgul etti. Belirtilen farklı görüşlere karşın, herkes, temelinde işkolu ve işyerine göre örgütlenmenin, endüstriyel gelişmenin bugünkü düzeyinde, sendikal hareketin gereksinimleri, yığınsallaşması, birliği ve savaşımının verimliliği açısından uygun düşen örgütlenme biçimi olduğunda birleşti.

Bu konudaki ayrılıklar, bunun yaşama geçirilmesinde uygulanacak yollar ve hızla ilgilidir. İşçi ve memurların işkolu ve işyerine göre örgütlenmeye geçmeleri için çalışmamız gerektiği görüşündeyiz. Ancak, bu görevin mekanik bir biçimde uygulanmaması gerektiğini de özellikle vurgulayalım. Tam tersine, bu görev ciddi araştırma ve hazırlanma gerektiriyor. Herşeyden önce, her işkolunda işçi ve memurların kendilerinin bu örgütlenme biçiminin yararlarına

inanmaları gerekiyor. Her işkolu ve işyerinin kendine özgü özelliklerinin göz önüne alınıp, izlenecek yolun ona göre seçilmesi gerektiği açıktır.

İşçi sınıfını, emekçi halkı, büyük savaşlar bekliyor. "Batı'ya aitiz" politikasına bağlı olan "Yeni Demokrasi" hükümeti, çalışan halka karşı daha sert önlemler alıyor, kemerleri sıkma, baskı ve bağımlılık politikasını yoğunlaştırıyor.

Hükümet, bunalımın yükünü emekçi halka yüklemeye çalışıyor. Aynı zamanda yerli ve yabancı tekellere önemli ayrıcalıklar tanıyor. Bu koşullarda işçi sınıfının savaşımlarının diğer emekçilerin, köylülerin, zanaatkâr, küçük esnaf, bilim adamları, aydınlar ve öğrencilerin üzerinde önemli etkisi oldu, oluyor. Tekellerin ve emperyalizmin baskısı altında inleyen emekçi halkın daha geniş yığınları, giderek, işçi sınıfını, oligarşinin ve emperyalizmin neden olduğu çıkmazdan Yunan halkını kurtaracak doğal öncü güç olarak görülüyor. Partimiz, işçi sınıfının öncü rolünü güçlendirmek için elinden geleni yapmalıdır.

KÖYLÜLERİN SAVAŞIMLARI

9. Kongre'den bu yana geçen dört yıl içinde köylülüğün tekellere, hükümetin köylü, halk düşmanı politikasına karşı çok yönlü savaşımı önemli ölçüde gelişti.

Bu savaşımlarda başlıca istemler şunlardı: Üretim giderlerini karşılayacak, bir kâr payı bırakacak fiyatların saptanması; doğal felâketlerin neden olduğu zararı karşılayacak tazmi-

natların ödenmesi ve tarım ürünlerinin de her türlü felâkete karşı sigorta kapsamına alınması; sosyalist ve bağlantısız ülkelere dışsatımın genişletilmesi; tekellerin, tarım üretimini yağmalayan ve tarım âletlerini köylüye çok yüksek fiyatlarla satan aracıların dokunulmazlıklarının kaldırılması; işlenebilir kamu toprak larının yanısıra, manastırlara, eski krala ve tüm yerli, yabancı büyük toprak iyelerine ait topraklardan topraksız ya da az topraklı köylülere verilmesi; toprak sulama ve geliştirme çalışmalarının yapılması; sosyal sigorta maaşlarının artırılması, tıbbi ve hastane bakım hizmetlerinin geliştirilmesi; köylüler için kredi koşullarının iyileştirilmesi.

Ayrıca, köylüler, kooperatiflerin, tarım derneklerinin demokratikleştirilmesi için de savaştılar. İşçi sınıfı ve diğer emekçilerle birlikte baskıya, bağımlılığa karşı savaştılar.

Köylüler; komitelerin harekete geçirilmesi, toplu isteklerin sunulması, toplantı, grev, gösteri ve yürüyüşler gibi çok çeşitli savaşım biçimleri kullandılar. Bu savaşımlar yoluyla köylüler, tarım ürünlerinin fiyatlarının aşağı yukarı değişmeden kalmasını sağladılar, hükümeti sosyalist ülkelerle alışverişi belli bir ölçüde geliştirmeye zorladılar ve geçici de olsa hükümetin kooperatiflerle ilgili anti-demokratik yasa tasarısını geri çekmesini sağladılar.

Köylülüğün savaşımlarının ana özelliği, yoksul, orta, hatta varlıklı köylülerin de politik inançlarından bağımsız olarak eylem birliğine geniş katılımı oldu. Bu eylem birliği aracılara, tekellere ve hükümet politikasına karşı

olduğu gibi, PASEGEŞ (Ulusal Çiftçi Dernekleri Birliği) yönetimine de yöneltildi. Bu savaşımların örgütlenmesinde ve uygulamasında parti örgütlerimizin katkısı önemli oldu.

Ancak bütün bunlara karşın, kırsal bölgelerde yığın hareketi köylülüğün genel havasının gerisinde kalıyor. Bu geri kalma, özünde kırsal yörelerde parti çalışmalarımızın zayıflığından kaynaklanıyor. Bu nedenle, köylülüğün savaşımının gelişmesinin temel ön koşulu, kırsal yörelerde ve öncelikle tüm büyük köylerde parti örgütlerinin daha da yaygınlaştırılmasıdır. Aynı zamanda öncü rollerini oynayıp köylü yığınlarını birleştirebilmeleri için, temel parti örgütlerinin, düşük olan politik, ideolojik ve örgütsel düzeylerini de yükseltmek zorunluktur.

İl, bölge ve yöre parti komiteleri, köylerdeki temel parti örgütlerine, çevrelerindeki sorunları göğüsleyebilmeleri, köylerindeki yığın örgütleriyle (tarım dernekleri, kooperatifler, halkevleri, kültürel ve eğitim dernekleri, vb.) bağlanmaları için etkin yardımda bulunmalı, bunu ya o yöreleri gezerek ya da başka yollardan yapmalıdırlar. Temel parti örgütlerinin çevrelerindeki köylü savaşımlarını örgütlemelerine, bu savaşımlar içinde, köylülerle sıkı bağlı yığın önderlerinin yetiştirilmesine somut yardımda bulunmalıdırlar.

Komünistler ve Yunanistan Komünist Gençliği üyeleri, Yunanistan Tarım Partisi'nin örgütleri ve sempatizanlarıyla, genel olarak kırsal bölgelerdeki tüm ilerici güçlerle işbirliği yaparak, istemleri etrafında tekellerin ve hükü-

metin, kent emekçileri ile köylülüğü birbirine düşürmek için her yola başvuran politikasına karşı, köylülüğün savaşımlarını baltalayıp, yalnızca dilekçe vermekle sınırlandırmak isteyen zengin toprak iyelerine karşı ve çoğu kez hükümette aynı konumu paylaşan PASEGES kuklalarına karşı köylülerin en geniş güç birliğinin doğru olarak yaşama geçirilmesini sağlamalıdırlar. Eylem birliğini sağlamak için harcanan bu çaba içinde komünistler, Yunanistan Komünist Gençliği üyeleri, köylü derneklerinin kooperatiflerle, halkevleriyle ve köylerdeki tüm yığın örgütleriyle yakın işbirliği yapmaları için çalışacaklardır. Köylülüğün savaşımlarının başarıya ulaşması için, işçi sınıfı ve tüm emekçilerle, mümkün olan en sıkı işbirliği ve ortak savaşım vermeleri gerektiği inancını ardıcıl olarak yayacaklardır.

Komünistler ve KNE üyeleri tüm güçleriyle tarım sendikalarının yığınsallaştırılmaları ve ülke çapında yayılmaları için katkıda bulunmalıdırlar. Bu sendikalar, köylülüğün istemlerini elde etmede birer savaş aracıdırlar. Komünistler ve KNE üyeleri, köylülüğün tüm yığın örgütlerinin demokratikleştirilmesi ve demokratik yönetici kadroların seçilerek harekete geçirilmesi için de katkıda bulunmalıdır.

Gericilik, köylülüğü ideolojik olarak etkilemek için geniş propaganda ve ajitasyon araçları kullanıyor. Kırsal bölgelerde geniş ideolojik eğitim çalışmalarıyla, *RİZOSPASTİS*'in ve diğer yığınsal propaganda araçlarının (kitapçık, bildiri, vb.) dağıtımını artırarak, bu ideolojik baskıya karşı koymak gerekiyor.

Kongre'de seçilecek olan Merkez Komitesi, konuyu inceledikten sonra ivedi, ana tarımsal istemleri içeren bir program geliştirmelidir. İl ve ilçe parti örgütlerimiz de aynını yapmalıdır.

TARIM KOOPERATİFLERİ

Köylülüğe ilişkin en ciddi sorunlar içinde, dikkatimizi en çok yoğunlaştırmamız gerekenlerden biri de kooperatifler sorunudur.

Devlet tekelciliği ve bilimsel teknolojik devrim koşullarında, tekellerin kırsal bölgelere dalışı, sermaye üretiminin ve toprağın birikip merkezileşme süreci, bu sürecin Yunan ekonomisinin kendine özgü özelliklerinden ötürü gelişmiş kapitalist ülkelerdekine oranla daha yavaş işlemesine karşın, hız kazandı.

Devlet, büyük kapitalist tarım şirketlerine krediler vermek, "terkedilmiş topraklar" için tazminat ödemek, tarımsal ürünlere düşük fiyat ödemek gibi bir dizi ekonomik ve idari önlemlerle bu birikme ve merkezileşme sürecini bilinçli olarak hızlandırıyor. Bu durum ülkemizin AET'ye girmesiyle daha da kötüleşecek.

Bütün bunların sonucunda emekçi köylülerin sömürülmesi artıyor ve tekelci sermaye, köylülerin ürettiği artı ürünün giderek daha fazlasına el koyuyor.

Küçük ve orta köylü ocağı, topraklarının küçük oluşundan modern çiftçilik araçları ve yeni örgütlenme biçimlerini uygulayamadıklarından büyük kapitalist işletmelerin azgın rekabetiyle karşı karşıyadır. Bunlar topraklarından sürülüyor. Topraklarını korumak için her-

şeyi göze alarak savaşıyor, ancak çoğu kez köyünü terkederek kente göç ediyorlar.

Partimiz, köylülüğün, üretim giderlerini karşılayacak, üretime kâr payı bırakacak fiyat istemlerini destekliyor. Ucuz tarım araçları, düşük faizli kredi ve bugün ürünlerimiz için sınırsız bir pazar olan sosyalist ülkelerle ticaretin genişletilmesi istemlerini destekliyor.

Partimiz, devlet tekelci kapitalizmi koşullarında, kooperatiflerin her biçiminin —kredi, gereç, üretim, tarımsal ürünün ortak biriktirilmesi ve taşınmasını sağlayan kooperatiflerin— köylülüğün güç durumunu belli ölçüde ve belli koşullarda hafifletebileceği görüşündedir. Ortak makina kullanımını, toprağın kollektif işlenmesini sağlayan kooperatiflerle, tarımsal ürünleri toplama ve dağıtım kooperatifleri, hatta, özellikle sosyalist ülkelere dışsatım yapacak kooperatifler, günümüzde ayrı bir önem kazanıyor. Ayrıca, teknik düzeyin yüksek olmadığı yörelerde, tarımsal ürünü işleyecek kooperatiflerden de yararlanılabilir. Ancak, bütün bu kooperatif biçimlerinin başarılı olabilmesi için bazı ön koşullar kaçınılmazdır. Kooperatifler kendilerini ilgilendiren yasaların demokratikleştirilmesi, demokratik yönetimlere kavuşmak ve ATE'nin (Yunanistan Tarım Bankası), Tarım Bakanlığı'nın boyunduruğundan kurtulmak için savaşmalıdır. Bunun yanısıra, devletin de yardımıyla her türlü yoldan onları etkisizleştirmeye çalışacak olan büyük kapitalist işletme ve tekellerin gericiliğine, rekabetine karşı da savaşmalıdırlar. Sonuçta örgütlerinin güçlü olması zorunluktur. Ticaret, taşıma, ta-

rımsal ürünleri işleme kooperatifleri, toprağı ortak işletme kooperatifleri, ancak bu koşullarda gelişebilir.

Partimiz küçük burjuva bir teori olan "kooperatif sosyalizmi" teorisine kesinlikle karşıdır. Bu teoriye göre kooperatifler kapitalizm koşullarında emekçi köylüyü kapitalist sömürüden kurtarabilecek bir gelişme gösterebilirmiş. Partimiz bugünkü düzende, emekçi köylünün çıkarına olur düşüncesiyle, tarım-endüstri komplekslerinin kurulmasını doğru bulmuyor. Böylesi tarım-endüstri kompleksleri ancak erk tekellerin elinden emekçi halkın eline geçtiği zaman, daha ileri bir düzeyde, ülkemizde sosyalist dönüşüm gerçekleştirildiği zaman emekçi köylüye yararlı olabilir.

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi tezlerinde zanaatkârların, küçük işadamlarının ve meslek kesiminin son yıllarda yükselen savaşımı somut olarak ele alınıyor. Bu savaşımların çoğu kez anti-tekelci nitelik kazandıklarını, birçok durumda hükümet politikasına karşı yöneldiklerini vurgulamak isteriz.

Son birkaç yıl içinde, zanaatkâr ve küçük işadamlarının işçilerle elele verdikleri birkaç olay oldu: Örneğin, zanaatkâr ve küçük işadamlarının iş-zaman cetveli konusunda işçilerle ortak yürüttükleri savaşım. Bunun yanısıra zanaatkâr ve küçük işadamları, pekçok kez köylülerle dayanışmalarını göstererek dükkânlarını kapattılar. Köylülerin Mytilene, Trikala, Heraklion ve daha başka yerlerde yaptıkları grev ve gösterilerde bu görüldü. Partimiz, ül-

kemizde savaş gelenekleriyle yoğrulmuş çok sayıda insanı içeren bu kesime, halkın antitekelci savaşımında oynayacakları ciddi rolü görerek, gereken önemi vermelidir.

Bilimcilerin savaşları gibi emekçi aydınların, profesyonel bilim adamlarının ve sanatçıların savaşımları da kayda değer. Parti, çalışmasında, bu kesimin artan ve özel önemini ciddi bir şekilde gözönünde tutmalıdır.

Yığın hareketinin bir tipik özelliği de, kadınların halkın savaşımına giderek artan sayılarla aktif bir biçimde katılmalarıdır. Emekçi kadınlar, grevlere ve emekçi halkın diğer çıkışlarına aktif katılımları ile, işçi sınıfı hareketinde önemli bir güç oluşturuyorlar. Sendika yönetiminde olduğu gibi, fabrika ve grev komitelerinde de kadınların sayısı artıyor. Emekçi kadınlar, işten atılma tehlikesine, copa, zırhlı, göz yaşartıcı bombalı araçlara cesaretle göğüs geriyor. Grevcilerin eşleri savaşıma kocalarıyla yanyana, en az onlar kadar yüreklilikle katılıyorlar. Köylü kadınlar, ev kadınları, teknisyen kadınlar, kadın aydınlar ve özellikle genç kadınlar, tümü, ortak savaşıma katılıyor. Yerel yönetim düzeyinde de kadınların sayısı arttı. Hatırı sayılır bir ilerici-demokratik kadın hareketi oluşturuldu. Partimizin çalışmaları bu hareketin gelişimine katkıda bulundu.

GENÇLİK HAREKETİ

Büyük çoğunluğuyla Yunanistan gençliği, tekelci oligarşi ve onun hükümetlerinin politikasının kurbanıdır. Gençliğin sorunları bugünkü rejimde yalnız çözümlenmemekle kalmıyor,

daha da keskinleşiyor. Güvensizlik, gençliğin geleceğine damgasını vuruyor.

İşsiz ve göçmenlerin yarısından çoğunu gençler oluşturuyor. Gençlerin pekçoğu üretime bir sanat öğrenmeden başlıyor. Üstelik gençler, özellikle çıraklar, aynı iş için daha düşük ücret alıyor. Genç erkek ve kadın işçiler arasında iş kazası oranı yüksek, çalışma koşulları kötü. Kırsal bölgedeki gençliğin genel durumu ise daha da kötü.

Hükümetin eğitim harcaması, tüm hükümet harcamalarının % 12'si ile, Avrupa'da en düşük oranlardan biridir. "Özel öğrenim" sözümona "bedava öğrenim"in neredeyse tümüyle yerini aldı.

Son dönemde çıkarılan yasalarla uygulamaya geçen ve devlet tekelci kapitalizminin gelişme gereksinmelerine hizmet eden "eğitimin modernleştirilmesi", öğrenimin önünde duran sorunları çözümleyememekle kalmıyor, pekçok yönüyle onları daha da kötüleştiriyor.

Gençlerin boş zamanlarının doğru değerlendirilmesi sorunu, ciddi bir sorun olarak duruyor. Kültürel gelişim, uzun askerlik hizmeti sorunları, genelinde hak ve özgürlük sorunları da öyle.

Sorunların keskinleşmesi, gençliği, konumlarını daha bir kavramaya, onları savaşmanın, örgütlü ilerici harekete katılmanın ne kadar gerekli olduğu bilincine varmaya zorluyor. Gençlik hareketi kendine özgü bir dinamizm gösteriyor, egemen sınıfların önüne koyduğu binbir engele karşın yükselerek gelişiyor. Halk ve işçi sınıfı hareketinde rolü artıyor.

KNE'nin (Yunanistan Komünist Gençliği) yönetici ve tabandaki üyeleri gençlik hareketinin başını çekiyor. KNE, ilerici gençlik hareketinin gelişmesinde ve işçi sınıfı hareketiyle bağlanmasında en önemli etken olduğunu kanıtladı.

KNE, 9. Kongre'den bu yana geçen süre içinde, özellikle Temmuzdaki politik değişiklikten sonra üye sayısını kat kat artırdı, gençliğin giderek büyüyen bir yığın örgütü durumuna geldi.

KNE, bugün ülke çapında, gençlik nerede yaşıyor, çalışıyor, öğrenim görüyor, dinleniyorsa, orada çalışıyor. Çalışmalarını genelinde temel eylem alanı olarak gördüğü genç işçi ve ücretliler arasında ama diğer gençlik kesimlerindeki çalışmalarını azaltmadan, yoğunlaştırıyor.

KNE, gençliğin savaşımının başını çeken, yönlendiren ana etkendir. KNE, gençlik hareketinin genel gelişimine büyük katkıda bulunan militan, kültürel ve politik özde, pekçok eylem örgütledi. KNE'nin yıllık festivalleri, gençliğin yaşamında önemli bir politik ve kültürel olay oluyor. KNE, partinin günlük çalışmalarında verimli bir yardımcısı, üye ve kadroları için bir "anaokulu" oluyor.

Egemen sınıf, gençlik hareketinin gelişmesini önlemek için önüne yeni yeni engeller çıkarıyor, her yola başvuruyor: düşünce ve ahlâk bozukluğu yaratıyor; uyuşturucu madde kullanımını, özellikle okul öğrencileri arasında, yaygınlaştırıyor, suç işlemeyi, anti-sosyal davranışları, "Amerikan yaşama tarzını" körüklü-

yor; her boydan ideolojik sapıklığı, bu arada anti-komünizmi ve anti-sosyalizmi aşılıyor; gerici sağcı örgütleri, neofaşist para-militer örgütleri geliştirmeye uğraşıyor; işyerlerinde, okullarda, fakülte ve üniversitelerde gençlere otoriter davranış biçimleri dayatıyor; her türden baskı ve açık polis terörü uyguluyor, ve orduda görev yapan gençleri sürekli olarak ideolojik açıdan şaşırtmaya çalışıyor.

Gençliği toplumsal ilerleme yoluna oturtmak, ona bilimsel sosyalizmi aşılama çabaları, yalnız egemen sınıfın çıkardığı engellerle değil, aynı zamanda sağ-oportünizmin, çeşitli küçük burjuva sosyalizm anlayışlarının, goşist teorilerin körüklediği ideolojik şaşırtmayla da karşılaşıyor.

Gençliğin geniş kesimlerinin, özellikle işçi ve emekçi gençliğin, Komünist Gençlik Örgütü'ne, genelinde gençlik hareketine katılmaları gerekiyor. Gençliğin ivedi ve özel sorunlarının geciken çözümü için savaşımı hızlandırmak zorunluktur. Bu, savaşkan istemlerin politik nitəliğini kavramak için de geçerlidir. Gençliğe sendikalara, derneklere, tüm yığın örgütlerine aktif olarak katılmaları için her olanak tanınmalıdır. Bugüne dek katılımı, gereksinimler ve olanaklara uygun ölçüde olmadı. Gençlere— özellikle komünist gençlere—, günlük yaşamlarında, aile içinde, okulda ve işyerinde örnek olmaları, başta politik bilinçlerini artırmaları için, genel eğitim ve kültürlerini geliştirmelerine yardım olunmalıdır.

Gençlerin boş zamanlarını yapıcı bir biçimde değerlendirmeleri sağlanarak, kültür ve

spor-dinlenme alanındaki korkunç geriliklerini yenmelerine yardımcı olunmalıdır. Son olarak, gençlik hareketi içinde eylem birliği aktif bir biçimde desteklenmeli, geliştirilmelidir.

Partinin gençlik arasında çalışmalarının Komünist Gençlik Örgütü aracılığıyla yürütüleceği açıktır. Bu da KNE'yi sağlam bir biçimde destekleyerek yapılabilir. KNE saflarının son iki yıl içinde tümüyle yenilendiğini unutmamalıyız. En önemli görevlerden biri, yeni üyeleri özümsemek ve eğitmektir.

PARTİ'NİN PARLAMENTODAKİ ÇALIŞMALARI

Sayısal gücünün azlığına karşın Parlamento Grubumuz, bir önceki parlamentoda kayda değer çalışmalar yürüttü.

Hükümetin muhalefetin haklarını kısıtlamasının, YKP'ne karşı ayırım uygulamasının yarattığı güçlükleri göğüsleyen Parlamento Grubumuz, hem yasa çıkarma çalışmalarında, hem de parlamenter denetimde, sınıf konumlarından hareketle, işçi sınıfının, köylülüğün, orta katmanların, öğrencilerin, aydınların, kadınların haklarını savundu. Otoriter anayasa, Yunanistan'ın AET'ye giriş olasılığı, yabancı askeri üsler, Kıbrıs sorunu, 330/76 sayılı yasa, askeri bütçe oylaması, vb. gibi bir dizi soruna doğru biçimde yanaştı. Genelinde Parlamento Grubumuz, ana ulusal konularda, en başta ulusal bağımsızlık ve demokrasi konusunda, Parti çizgisini ardıcıl olarak savundu. Yeni parlamentoya önemli ölçüde güçlenmiş olarak giren

Parlamento Grubumuz, yukarıda belirtilen çerçevede, kayda değer parlamento çalışmaları yürütüyor.

Parti Merkez Komitesi, parlamento-dışı eylemlerle parlamento eylemlerini uyumlulaştırmak için büyük çaba harcadı. Ortaya çıkan birtakım güçlükler, partiyi yığınlarla bağlayan bağlar güçlendiği ölçüde, parlamenter çalışmalarla parlamento-dışı çalışmalar arasında sıkı uyum sağlandığı ölçüde aşılacaktır.

Emperyalist ve yerli parlamento-dışı güç merkezlerinde alınan kararlara ilişkin olarak, ayrıca, yürütme gücünün arttırılması çerçevesinde, hükümet Yunan parlamentosunun yetkilerini budayarak parlamenterlerin sorularına, hesap sormalarına açık yanıt vermekten kaçınabildi. Hükümet bunu parlamento tartışmalarının düzeyini, muhalefetin rolünü düşürmek, böylece halk düşmanı çalışmalarını daha kolaylıkla sürdürebilmek amacıyla yapıyor.

Buna karşın, parlamento çalışmalarımızı geliştirmek için bir sürü olanak vardır.

Parlamento Grubunun güçlenmesi, emekçi halkın, ülkenin çıkarlarını koruma yolunda yeni olanaklar açıyor. Parti örgütleri, çevrelerindeki halkın sorunlarını Parlamento Grubuna bildirmeli, bilgi vermeli ve Grubun bunları parlamentoda en olumlu biçimde savunmasını sağlamalıdır. Parlamentodaki çalışmamız mümkün olduğu kadar yığın hareketine dayanmalı, Partimizin asıl en önemli çalışması olan parlamento-dışı çalışmalarla doğru biçimde uyumlulaştırılmalıdır.

PARTİ'NİN YEREL YÖNETİMLERDEKİ ÇALIŞMALARI

Son belediye ve muhtar seçimlerinden bu yana geçen üç yıla yakın süre içinde, komünistler belediyelerde ve mahallelerde önemli bir çalışma gösterdiler. Yerel sorunların çözümü için savaşıma çözümleyici katkıda bulundular, yerel yönetim kurumlarını hükümetin anti-demokratik politikasına karşı savundular. Komünistler diğer demokratik belediye başkanları, muhtarlar, belediye ve mahalle meclisi üyeleriyle sıkı işbirliği içinde, yerel yönetimlere yetki ve düzenli gelir kaynağı sağlanması için enerjik ve ardıcıl bir biçimde çalıştılar. Böylece organları, kamu hizmetleri, toplumsal genlik ve çevre korunması için çalışma yaptırabildiler, yerel yönetimlerin işçi ve diğer emekçilerle çok yönlü dayanışmasını gerçekleştirebildiler. Belediye ve muhtarlıkların Kıbrıs sorunu, yabancı askeri üsler, vb. gibi ulusal önemde genel sorunlarla ilgilenmesine yardımcı oldular.

Komünistlerin bu olumlu eylemleri sırasında birtakım eksikler, boşluklar da doğdu. Bunlar çoğu kez belediyelerdeki Komünist Partisi Grupları'nın işleyiş biçimine, bunların Parti'nin demokratik birlik ve işbirliği çizgisini yeterince özümsemeyip uygulamayışlarına bağlıydı.

Partimiz, yerel yönetimlerin gerçekten demokratik kurumlar olduklarına, halkın arasında özellikle Ulusal Direniş dönemine uzanan köklü gelenekleri olduğuna inanıyor. Bunların, halkı yerel sorunlar etrafındaki savaşımda birleştirmek için etkin birer kuruluş oldukları ka-

nısındayız. Ayrıca, yerel yönetimlerin demokrasi, ulusal bağımsızlık, barış, işbirliği, halklararası dostluk sorunlarına da önemli katkıda bulunabileceklerine inanıyoruz. Partimiz, yerel yönetimlerin halkla ilişki kurmak, onlarla birlikte sorunlarının çözümü için savaşmak açısından tanıdığı olanaklardan en geniş biçimde yararlanmayı komünistler için bir görev sayıyor.

Belediye ve mahallelerin karşı karşıya bulunduğu sorunlar etrafındaki savaşımları içinde komünistlerin çalışmalarını yönlendiren temel ilkeler şunlardır: Halka, özellikle halkın yığın örgütlerine tutarlı biçimde dayanmak; halka onları ilgilendiren sorunlar üzerinde düzenli bilgi vermek; yerel yönetimlerin karşı karşıya bulunduğu ciddi güçlüklere ilişkin olarak, halkı yerel yönetimleri desteklemeye, sorunlarının çözümü için birlikte savaşmaya çağırmak.

Tüm Parti, belediye ve mahalle seçim savaşımına hazırlanmalıdır. Belediye ve mahallelerin sorunlarına çözüm önerecek somut bir program temelinde geniş bir demokratik güçbirliği için çalışılmalıdır. Parlamento seçimlerinde edinilen deneyimin temelinde, Parti örgütleri daha bugünden, önümüzdeki seçim savaşında mümkün olan en büyük başarıyı kazanmak için, gerekli tüm politik ve örgütsel önlemleri almalıdır. Ayrıca her Parti örgütü daha bugünden Parti Kongresi'nin saptayacağı genel çizgiler ve bölgesel sorunlar temelinde, belediye ve muhtarlıklara ilişkin programını hazırlamalıdır.

Tüm belirtiler, "Yeni Demokrasi" hükümetinin halk düşmanı politikasında direteceği, daha da ileriye götüreceğine işaret ediyor. Bu politika giderek, emekçi halkın dirimsel çıkarlarına daha da ters düşecektir. Ancak, bu yıllarda yaşamın da doğruladığı gibi, emekçi halk bu duruma katlanmayacaktır. Sınıf savaşlarının keskinleşmesi, halkın savaşlarında bir yükseliş beklenmelidir. Komünistlerin görevi, birikmiş deneyimi özümseyerek, yığın savaşlarının örgütlenmesine, eşgüdümlerinin sağlanmasına, daha etkinlikle yürütülmelerine katkıda bulunmaktır.

PARTİNİN GENEL POLİTİK ÇİZGİSİ

Değerli Yoldaşlar,

Partimiz her zaman, halkımızın sömürü ve ezgiden kurtulmasının, esenlik ve ilerleme yolunun geniş bir biçimde açılmasının, kapitalizmin kaldırılması ve sosyalizmin kurulmasıyla olacağını belirtmiştir. Bu bizim uzak amacımızdır.

Ülkemizde yeralan sosyo-ekonomik değişimleri değerlendiren Partimizin 9. Kongresi, halkımızın sosyalizme birleşik bir devrimci süreçle ulaşacağı sonucuna vardı. Bu süreç birbirine sıkısıkıya bağlı, biri anti-emperyalist, diğeri sosyalist iki devrimci dönüşüm aşamasını içerecektir. Ülkemiz, bugünkü Yunanistan gerçeğinin oluşumunu çözümleyici biçimde oluşan üç ana demokratik sorunla karşıkarşıya bulunuyor: Bağımlılık sorunu, demokrasi sorunu ve ekonomi sorunu. Bu üç sorun birbirlerini etkileyecek biçimde sıkısıkıya bağlıdır.

1. BAĞIMLILIK SORUNU

Ülkemizin ABD-NATO emperyalistlerine bağımlılığı ekonomik, politik-askersel, bilimsel-teknolojik ve kültürel alanlarda çok yönlü olarak görülüyor.

a) *Ekonomik sektörde:* Geçtiğimiz dönemde bir dizi gelişme ve olay bu bağımlılığı daha da karmaşık ve çok yönlü yaptı. Çokuluslu tekellerin ülkemize dalışı arttı.

Son beş yılda sayıları iki katına çıktı. Birçok Yunan firması gerçekte uluslararası tekel oldular. Yalnızca isimleri Yunan kaldı. Yabancı sermaye Yunan endüstrisinde önemli bir yer tutuyor. Toplam olarak endüstri kapasitesinin üçte birini (o da en modern ve verimli kesimi) kontrol ediyor. Daha da açıkçası, metal yapımı, elektronik, petrol işleme, kimyasal ve madeni eşya üretimi gibi kilit alanlarda Esso, Pechiney, SHELL, ITT, Phillips, Siemens, Thyssen, Ethyl, AEG ve diğer çokuluslu tekeller egemenlik sürüyor. Bu alanlarda yabancı sermaye ağır basıyor. Branşına göre % 50-%95'ini kontrol ediyor.

Son yıllarda yabancı finans - kapitalin kredi sistemimize dalışı hızlı bir artış gösterdi. Aynı zamanda sigorta şirketlerindeki konumunu da güçlendiriyor.

Yabancı tekeller, kamu sektörü ve diğer yerel kaynaklardan finanse edilerek, az bir sermaye getirerek Yunan ekonomisinde üstün konumlara geldiler.

Üstelik, bu sermaye yatırımının ve elde edilen kârların büyük bir bölümü de ya kanunla-

ra uydurularak, ya da kaçak olarak yurt dışına çıkarılıyor.

Kamu ve özel borçlar ulusal gelirin üçte birini aşarak büyük oranlara erişti. Zaten çok büyük olan ticaret açığı da 1972-76 arası 4 yıllık süre içinde iki katından fazlasına çıktı. Bu, ülkenin çeşitli emperyalist merkezlere bağımlılığını daha da artırıyor.

Ülkemiz mekanik araçları dışarıdan alıp, ya yarı işlenmiş, ya da hiç işlenmemiş hammadde ve maden cevheri dışsatımıyla gelişmiş kapitalist ülkelere bağımlılığın bedelini ödemeye devam ediyor. Maden cevherlerimizin ve minerallerimizin, en azından büyük bir kısmının ülkede işlenmesi ve kullanılmasının ekonomimize büyük katkısı olurdu.

Teknolojik bağımlılık ülkeye yalnızca onmilyonlar tutarında döviz harcaması yüklemekle kalmıyor; aynı zamanda, uzun dönemde Yunan ekonomisinin bağımsız ve dinamik gelişmesi için gerekli olan yerli bilimsel-teknolojik temelin gelişmesini de önleyerek bilimsel gerilemeye de yol açıyor.

"Yeni Demokrasi" hükümeti çokuluslu şirketlere karşı diğer kapitalist ülkelerde yürürlükte olan sınırlandırıcı önlemleri bile almayı reddetti. Tersine, hükümet, yabancı sermayenin ayrıcalıklarını anayasal güvence altına aldı.

b) *Askersel-politik sektörde:* Yunanistan'ın dışa bağımlılığının genelinde, Amerikan emperyalistlerine ve NATO'ya olan askersel-politik bağımlılık ağı özel bir yer tutar. Ekonomik ve diğer türden bağımlılıkla örülmüş olan bu ağ Amerikan emperyalistlerine devlet otoritesi ve

diğer mekanizmalar aracılığıyla ülkemizin dış ve iç politikasını kendi çıkarları doğrultusunda kontrol etme olanağını sağladı.

ABD-NATO emperyalistlerine askersel -politik sisteminin başlıca ögeleri şunlardır: Yunanistan'ın NATO'ya katılması, 1953 ABD - Yunanistan anlaşması, topraklarımızda ABD ve NATO üslerinin kurulması, bazı Yunan limanlarının 6. filonun sürekli üsleri durumuna dönüştürülmesi, askersel araç ve silah sektöründe ülkenin bağımlılığı emperyalizmin has adamlarının kilit noktalara yerleştirilmesi ve devlet mekanizmasında, politika ve basın dünyasında ABD ve NATO yanlısı bir mekanizmanın kurulması, başta Amerikan olmak üzere yabancı gizli servislerinin hissedilir varlığı ve eylemleri ve bunların yarı-devlet ve faşist örgütlerle işbirliği. Bu askersel-politik bağımlılık sistemi, ne zaman ilerici bir adım atılmak istense ve özellikle derin demokratik dönüşümler söz konusu olunca derhal engellemek üzere işe karışır. Ne zaman demokratik hareket gelişmeye ve oligarşi rejimini tehdit etmeye başlasa, bu sistem egemen sınıfın gücünün ve ABD üstünlüğünün korunması için her yola başvurur.

"Yeni Demokrasi" hükümeti ABD - NATO emperyalizmine bağlılık politikasını sürdürüyor ve yeni koşullara göre uyguluyor. Hükümet, "özel ilişkiler" formülü ardında NATO'ya yeniden dönüşü tezgahlıyor.

Ülkemizin, tekellerin AET'sine girmesiyle, bağımlılık rejiminin genel yapısıyla birlikte politik ve askersel bağımlılık ağı da daha karmaşık ve boğucu olacaktır. Ülkenin tüm dün-

yayla olan ekonomik ilişkileri AET'nin kontrolu altına girecektir. Önemli ekonomik, politik ve toplumsal konularda karar verme merkezleri bugün olduğundan da fazla Yunanistan dışında mevzilenmiş olacaktır.

Yunanistan üye olduğunda, hükümetin AET'nin vereceğini söylediği "demokrasinin güvencesi' işte budur. Ve bu 'güvence"nin ilk örneği, sözde terörizme karşı kanundur.

Yunanistan'ın AET'ye üyeliğinin ABD'ye bağımlılığını zayıflatacağı savı temelsizdir. İki emperyalist merkez arasındaki rekabete karşın (bu ülkemize de yansıyor), çalışmaları eşgüdümlüdür. Ülkemizin deneyiminin de açıkça gösterdiği gibi, AET, ABD'nin egemenliğindeki NATO'nun ekonomik temelini oluşturuyor.

Ayrıca Amerikan sermayesi AET ülkelerinde güçlü konumlara sahiptir ve onlar aracılığıyla Yunan ekonomisine dalabilecektir. Ülkemizdeki çeşitli yabancı tekel gruplarının karşılıklı yeralımları dışında emekçi halkı asıl ilgilendiren, bağımlılığın milliyeti değil, emperyalizme bağımlılığın kaldırılmasıdır.

Demokratik evrime, ülkemizin ekonomik gelişmesine doğru, halkımızın çıkarları yönünde her çabanın emperyalizme bağımlılıktan kurtulmakla sıkıca bağlı olduğu açıktır ve bu olgu hergün yaşamda doğrulanmaktadır. Emperyalizme bağımlılıktan kurtulma elbet de kolay bir sorun değildir. Ülkemiz burjuvazisinin çıkarları ABD'ye ve NATO'ya bağımlılıkla sıkı sıkıya bağlıdır. ABD-NATO emperyalizminin sağlam desteği ve deneyimi vardır. Ancak uluslararası deneyimin de gösterdiği gibi, yenilmez

olmaktan çok uzaktır. Yunan halkı savaşımı ve dünya anti-emperyalist güçlerinin de dayanışmasıyla emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmayı kesinlikle başaracaktır.

2. DEMOKRASİ SORUNU

Değerli Yoldaşlar,

Yunanistan'da burjuva demokrasisi her zaman kısıtlanagelmiştir. Egemen sınıf, halkın özgürlüklerinden, kendi burjuva parlamenter kurumlarından bile ne kadar korktuğunu göstermiş, bugün de gösteriyor. Halk yığınlarının politik yaşamda çalışma göstermelerini, buna katılmalarını, demokratik gelişimi önlemek için elinden geleni yapıyor. Geçmişte, uluslararası emperyalizmin desteğinde ülkemiz oligarşisi, kendi kısıtlı demokrasisini bile kaldırmaktan, halkın ilerlemeye doğru yürüyüşünü durdurmaktan hiç çekinmemişti.

İç savaştan sonra egemen sınıf, gerici-antikomünist, otoriter bir şiddet rejimi, bir polis devleti geliştirdi. Bunun için militarist örgütler, anayasayı hiçe sayan, çiğneyen bir yasalar sistemi kullandı. Orduyu, güvenlik kuvvetlerini, Amerikan beslemesi faşist mekanizmalarla çevirdi, yozlaştırdı. Bu, Cuntanın faşist diktatörlüğüne yol açan bir rejimdi.

Diktatörlüğün yıkılmasından, politik sisteminin yediği darbeden sonra egemen sınıf, belirttiğimiz gibi, demokratik özgürlükler konusunda birtakım ödünler vermek zorunda kaldı. Lenin'in deyimiyle, «Birincil önemde olanı kurtarmak için, ikincil önemde olanı feda» etti.

Emperyalizme bağımlı olan ve Yunan toplumunu ilgilendiren sorunları göğüsleyebilecek nitelikte olmayan egemen sınıf, demokratik özgürlükleri kısıtlamaya, halktan, özgürlüklerin bir kısmını geri bile almaya başladı. Otoriter bir rejim kurmaya girişti. Geleneksel gerici eğilimlerin ötesinde, emperyalizme bağımlılık koşullarında gelişen devlet tekelci kapitalizmi döneminde egemen sınıfın politik eğilimlerini yansıtan bir rejim.

Temsili kurumların gücünden kısılarak yürütme organlarının gücü artırılıyor. Bütün önemli kararlar, gerçekte parlamentonun dışında, tekellerin dolaylı ya da dolaysız biçimde araya girmesiyle, Yunan ya da yabancı karar merkezlerinde alınıyor.

Bu politika "Yeni Demokrasi Partisi" hükümetinde somutlanıyor, onun tarafından uygulanıyor. Hükümet, anti-demokratik, otoriter bir anayasa kabul etti. Anti-demokratik seçim sistemleri dayatarak, halkın iradesini çarpıtıyor. Yerel yönetimlerin özerkliğini yok etmeye varan kısıtlamalar yapıyor. Ulusal savunmanın ve dış politikanın canalıcı kesimleri, özünde parlamentonun denetiminin dışındadır. Cunta mekanizmasına özünde dokunmuyor, yarı askersel aygıtın yeniden örgütlenmesine izin veriyor. Oligarşinin, halkın demokratik hareketine saldırmasına olanak tanıyan "Sıkıyönetim Yasası", "Özel Yasa" vb. gibi yasalar çıkarıyor. Hükümet, anayasanın garanti ettiği özgürlükleri bile açıkça çiğniyor. Açıkhava toplantılarını sürekli olarak yasaklıyor, halk gösterilerine göz yaşartıcı bomba ve coplarla sal-

dırıyor. Hükümet, ulusal direnişi, tüm politik göçmenlerin yurda geri dönme hakkını tanımaya yanaşmıyor.

Hükümetin gençlik hareketine saldırısı özellikle amansızdır. Kadınların askere alınmasını sağlayan yasa çıkardı. Yurttaşların faaliyetlerini izlemeyi sürdürüyor, poliste kayıtlarını tutuyor. Kitle iletişim araçları "Yeni Demokrasi Partisi" tarafından bir propaganda aracı, genelinde gerçekleri çarpıtma aracı olarak kullanılıyor. YKP'ne karşı ayrımcılığın her türü "baş yeri" tutuyor. YKP, parlamentonun keyfi, anti-demokratik yönetmeliği uyarınca, "tanınan" bir parti bile sayılmıyor.

Hükümet sendikal özgürlüklere karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. 330/76 No'lu yasanın çıkarılmasıyla grev hakkı neredeyse tanınmıyor. Hükümet, emekçi halkın savaşımına acımasız polis terörüyle, hatta özel yasal önlemlemlerle yanıt veriyor. Grevcileri zorla işe dönmeye zorluyor. İşverenin, işçi ve memurları işten atmasını yasallaştırıyor. Hükümetin demokratik özgürlüklere, emekçi halkın haklarına karşı saldırısı, "terörizmin bastırılması" adlı faşist yasanın çıkarılmasıyla doruğuna ulaşıyor. Bu yasayla hükümet, her yurtsever, demokratik harekete, emekçi halkın yaşamsal çıkarları uğruna her savaşımına karşı saldırmayı planlıyor.

Bu yasanın yanısıra, ikinci kutlamaların resmi devlet bayramları olarak geri getirilmesi ve antikomünizmin yeniden körüklenmesi anormal politik döneme özgü duruma doğru bir ge-

riye kayış, hatta açıkça antidemokratik sapmalara giden yolda hazırlık yapıldığını gösteriyor.

Tekelci rejiminin demokratik haklar ve özgürlüklerin varlığıyla bağdaşmadığı, bunların yadsınması demek olduğu olgularla kanıtlanıyor. Buna karşın, işçi sınıfı ve tüm anti-emperyalist, anti-tekelci güçler özgürlük bayrağını yükseklerde dalgalandırıyor. YKP, tüm demokratik güçlerle birlikte, halkın özgürlüklerini güvence altına almak ve genişletmek için çetin savaşlar verecektir. Demokrasi için savaş cephesi, tekellere ve dış bağımlılığa karşı savaşımla ayrılmaz bir biçimde bağlıdır, buna temeldir.

3. EKONOMİK SORUN

Değerli Yoldaşlar,

Ülkemizdeki ekonomik bunalımın izlediği yol şu görünümü sergiliyor:

Krizin ilk belirtileri 1973 yılının sonbaharında ortaya çıktı. 1974 yılı, hafif endüstri üretiminde % 11 oranında kesin bir düşüşe sahne oldu. 1975'te işleme ve enerji üretiminin artmasına karşın, toplam hafif endüstri üretimi, 1973'teki düzeyinin altında kaldı. 1976'da bu düzeyin üstüne çıkıldı, ancak yapım endüstrisinde 1973 düzeyinin altında kalındı. Tarımsal üretim 1974-1975 döneminde arttı, ancak 1976'da % 2 oranında yeniden azaldı. 1974'te Gayrı Safi Milli Hasıla % 18 oranında azaldı, ve 1975'te yavaşça artmaya başladı.

Üretimdeki bu azalma, beraberinde yatırımda ciddi ve geniş bir düşüş, artan işsizlik ve pahalılık getirdi.

Krizin aynı zamanda dış ticaret dengesinin daha da kötüleşmesi ve kamu borçlarının belirgin bir biçimde artması gibi etkileri oldu.

1977'nin ilk birkaç ayında sanayi üretiminin artış hızı yavaşlamaya başladı ve sonradan durdu. Bu arada birçok dalda, özellikle temel mal üretiminde mutlak bir düşüş gözlendi. Tarımsal üretim % 4,9 oranında azaldı. Enflasyon yüksek düzeyde kaldı. 1978'in ilk birkaç ayında yeni boyutlara erişti, % 17-18'e çıktı. 1978'in ilk verileri krizin sürdüğünü ve belli yönlerinin giderek daha keskinleştiğini gösteriyor. Yurt dışındaki göçmen işçilerin de döndüğü gözönünde bulundurulursa, işsizlik ve yarı işsizlik de ilerde daha keskinleşecektir. İşsizlik ve yarı işsizlik en başta gençliği etkiliyor.

Özellikle önemli sonuçlar doğuran bir durum da her ülkenin kalkınmasında en önemli yapısal faktörü oluşturan sanayi yatırımlarının artmamasıdır. 1974'te % 12,4 azalan, 1976'da % 4 azalan ve 1977'de aynı kalan sanayi yatırımları, ekonominin temel dallarının gelişmesine olanak vermiyor ve Yunan ekonomisinin yapısal zayıflıklarını artırıyor. Ekonomimizin emperyalizme bağımlılığıyla birlikte bu zayıflıklar Yunan ekonomisinin krizinin süregenleşmesine ve derinleşmesine katkıda bulunuyor. Ekonominin yapısıyla çalışan halkın yaşam koşullarını uzun süreli olarak etkiliyor.

Bütün bu saydıklarımız Yunan ekonomisindeki krizin genişleyerek sürdüğünü ve üstesinden gelinip gelinemeyeceğinin de belli olmadığını gösteriyor.

Ekonomik krizin kapitalist sistemin kendi iç çelişkilerinin kaçınılmaz sonucu olduğu açıktır. Bu boyutta oluşunun nedeni ise ülkenin zenginliğinin ve halkın emeğinin büyük kısmına bir avuç yerli ve yabancı tekelin el koymuş olmasıdır. Bunun sorumlusu dışardan dayatılmış cuntanın ekonomik politikası olduğu kadar "Yeni Demokrasi Partisi" hükümetlerinin de uyguladığı politikadır. Bu politika, tekellere büyük ayrıcalıklar sağlama ve kamu gelirlerini tekellerin çıkarına sınırsız biçimde harcama temelleri üzerine oturtulmuştur.

a) *Kemerleri sıkma politikası:* Hükümetin kemerleri sıkma politikasının birbirleriyle yakından ilintili iki temel amacı vardır: Ekonomik krizin yükünü çalışan halkın omuzlarına yüklemek ve tekel kârlarını artırmak ya da en azından korumak. Ücret artışları, o da dört nala giden fiyat artışları tarafından hemen yutulup gitmedikleri zaman gerçek ücretlerdeki geçmiş düşüşleri karşılayacak oranda olmadı ve işçilerin ve memurların ulusal gelir dağılımındaki paylarını artırmadı. Aksine, tekel kârlarındaki artış da birlikte geldi. Yunanlı işçiyle kapitalist Avrupa ülkelerindeki işçi ücreti arasındaki fark sürekli olarak artıyor. 1970 yılında Yunan işçisinin ücreti kapitalist Avrupa ülkelerindeki işçi ücretinden 2,6 kez daha azken, 1975'te bu rakam 3,7 oldu.

İşçilerin yalnızca bir kısmı işsizlik primi alıyor. Bu da son derece yetersizdir. Emekliye ayrılan işçilerin emeklilik maaşı son derece düşüktür.

Yoldaşlar, tekel kârları ile mavi ve beyaz yakalı işçilerin ücretleri arasındaki çok büyük farkları göstermek için birkaç örnek vermek yeterli olacaktır: 1976'da, PECHINEY'in vergi kesildikten sonraki kârı 10.000 işçinin brüt kazancından daha fazlaydı. Yine aynı yıl LARKO ve gübre endüstrisi Bay Bodosakis'e, 16.000 işçinin toplam minimum ücretinden daha fazla kâr getirdi. Ulusal Banka'nın 1977 yılındaki kârları, IKA'ya (Sosyal Sigorta Kurumu) bağlı 50.000 emekli memurun toplam emeklilik maaşına eşitti.

Köylülerin durumu da son birkaç yıl içinde gözle görülür derecede kötüleşti. Onların ürününe ödenen fiyatla sanayi ürünlerine ödenen fiyat arasındaki fark sürekli olarak artıyor.

Esnafla küçük işadamlarının konumu da kötüleşti.

Hükümetin mali politikası giderek daha çok halk düşmanı ve üretimi engelleyici, tekeller yanlısı bir nitelik aldı. Halk yığınlarına dayanılmaz vergi yükü bindi, askersel ve diğer üretken olmayan, asalak harcamalar sürekli olarak arttı. Devlet yatırımları üretken olmayan alanlara kaydı, tekellere giderek artan katkılar yapıldı. Ulusal gelirin üçte birini alan devlet bütçesi, ulusal gelirin tekellerin çıkarları için yeniden dağıtılmasına hizmet eden en temel mekanizmadır.

b) *Yeni bir ekonomik politika:* İşçilerin konumlarının sürekli olarak kötüleştiği, derin krizin ülkemize ağır darbe indirdiği ve egemen sınıfın halk düşmanı ekonomik politikasının sürdüğü bir ortamda işçi sınıfı hareketi ne bu

Çalışan halkın yaşamını iyileştirmek için alınacak bu önlemler aynı zamanda iç pazarı da genişletecek ve ekonomimizin yeniden canlandırılmasına katkıda bulunacaktır.

III. HALKLA BİRLİKTE TEKELLERE KARŞI YA DA TEKELLERLE BİRLİKTE HALKA KARŞI

Çeşitli politik güçler, yukarda sıraladığımız toplumsal, ekonomik ve politik gerçeklerle karşı karşıyadırlar. Ancak, her birinin bu durum karşısındaki davranışı değişiktir. Bu değişik tavır ve raslantıdır, ne de "politik hesaplarda" yüzeysel bir farklılık sorunudur. Herşeyden önce sınıf çıkarlarındaki farkı yansıtıyor. Ve biliyoruz ki bu çıkarlar da her partinin politikasında dile geliyor ve aktif bir biçimde savunuluyor. Bütün bunlardan çıkan önemli soru şudur: Çeşitli politikalar arasındaki temel ayrılıklar nelerdir ki, halkımızın da kesin bir fikri olsun, ve istemlerini, çıkarlarını yansıtan politikayı seçip etrafında birleşebilsin?

Bu soruyu yanıtlamak için ülkenin bugün içinde bulunduğu durum karşısında çeşitli partilerin aldığı ve buna ilişkin sorunları, en başta da bağımlılık sorununu, demokrasi sorununu ve ekonomik sorunları incelemek gerekiyor.

Bugün politik doğrultuyu bu ana sorunlara karşı alınan tavır belirliyor. Şimdi söylediklerimizden ve hergün pratikte uygulanan politikadan iki temel karşıt politik çizgi ortaya çıkıyor. İlki, köklü yol, yöntem ve "renk" ayrı-

lıklarına karşın bu sorunları tekellerin egemenliğinin korunduğu ve sürdürüldüğü ve emperyalizme bağımlı kalındığı bir ortamda "çözmek" istiyor. "Yeni Demokrasi" politikası ve egemen sınıfın tüm diğer politik güçleri burada yerlerini alıyorlar. İkincisi, köklü ayrılıklara karşın, bugünkü durumun değişmesi istemi gibi ortak bir özelliğe sahiptir. Bu sorunları, değişik ölçülerde de olsa tekellerin egemenliğinden ve emperyalist bağımlılıktan kurtularak çözümlemeyi amaçlıyor. İşte yoldaşlar, bugün ülkedeki politik ilişkilerde ve gelişmelerde egemen olan ve temelde de onları belirleyen bu iki farklı politika arasındaki çelişkidir. Burada bir açıklama yapmak gerekiyor. "Birbiriyle çarpışan iki politika"dan söz ettiğimiz zaman tüm politik farklılıkları gözardı ettiğimiz ve partiler tarafından yapılan belli politik seçimleri aynı çuvala dolduruyoruz biçiminde anlaşılmasın. Kesinlikle öyle değil. Ancak, herşeyden önce şunu görmek gerekir. Bu iki politikanın temeli nesneldir, çünkü bugünkü Yunan toplumunda egemen olan çelişki tarafından sürekli olarak yeniden ortaya çıkarılıyor.

Zaten bu temel politikaların her ikisi de, onları savunan partilerin politikaları ile her noktada çakışmıyor. Ancak diğer yandan pratikte temsil ettiği sınıf çıkarlarına bağlı olarak az ya da çok açık bir biçimde her partinin politikasının, bu iki politikadan birine uyma eğiliminde olduğunu görüyoruz. Yukarda da belirttiğimiz gibi bu iki politika bugünkü egemen toplumsal çelişki tarafından sürekli olarak tekrar ve tekrar üretiliyor. Bu iki politikanın varlığı

duruma ilgisiz kalıyor, ne de bir bekleme içine giriyor.

YKP, Yunan ekonomisinin tekelci özünü niteliksel olarak değiştirmeyecek, fakat temel krizin emekçi halk üzerindeki etkisini hafifletecek, ulusal geliri onların çıkarına dağıtacak, ekonomiyi yeniden canlandıracak, ekonominin temel sektörlerini geliştirecek ve yerli-yabancı tekellerin serbestçe at oynatmasını kısıtlayacak yeni ve değişik bir ekonomik politika öneriyor.

YKP tüm ülkelerle eşit ekonomik ilişkiler politikasını gütmeyi öneriyor: yabancı sermayeyle işbirliği yalnızca karşılıklı çıkarlar temelinde olmalı ve yabancı sermayenin ülkemizin çıkarlarına uygun dallarda yer alması da garanti altına alınmalıdır. Yabancı tekelci sermayenin çalışmasına ilişkin, ödün verir biçimdeki vergi dışı tutulma, sabit fatura gönderme gibi haklara izin veren tüm kontratlar, anlaşmalar ve yasalar gözden geçirilmelidir. YKP, petrolün aranması, çıkarılması, arındırılması ve pazarlanmasının ve tüm maden kaynaklarının aranmasının ve işletilmesinin de devlet tarafından yapılmasını istiyor. Devlet, endüstrinin rasyonel bir biçimde gelişmesine olanak tanıyacak, ve tüm Yunan ekonomisinde bağımsız ekonomik gelişme doğrultusunda yapısal değişiklikler getirecek üretim sektörlerine yatırım yapacak büyük kamu işletmeleri kurulmasını desteklemelidir.

YKP,kamu ve devlet işletmelerinin güvence altına alınarak özel sermayeye devredilmesinin önlenmesini istiyor. Ayrıca bunların özel

sektörle olan ilişkileri denetlenmeli ve demokratik kontrolleri garanti altına alınmalıdır. YKP, devlet sektöründe işçilerin gerçekten yönetime katılmasını ve bu sektörle ilişkisi olan diğer emekçilerin temsilcilerinin de yönetime katılmalarını savunuyor.

Tekellerin istediği gibi fiyat koymalarının kontrolu, büyük kârların gerçekten vergilendirilmesi, asalak çalışmalara kredinin kesilmesi ve devletin üretken olmayan harcamalarının sınırlandırılması kesinlikle gereklidir.

Emekçi halkın rahatlatılması ve ulusal gelirdeki payının artırılması için ücretler ve emeklilik maaşları artırılmalı ve bunların ayarlanması da üretkenlik artışına ve fiyat endeksindeki iniş-çıkışlara bağlanmalıdır.

Dolaylı verginin azaltılması, dar gelirliler gurubunun kararlılıkla rahatlatılması, tüm tekel ayrıcalıklarının kaldırılması, büyük gelir ve mülk vergisinin kademeli olarak artırılması, bütün bunlar gerçekleştirilmelidir.

Ayrıca, çalışan halkın sosyal primlerinin artırılması, genişletilmesi, işsizlere iş ve daha çok ve yaygın işsizlik primi ödenmesi gerçekleştirilmelidir. Köylülerin gelirini artırmak için önlemler alınmalıdır. Bunun için üretim maliyetleri hesaplanmalı ve üstüne belirli oranda kâr eklenerek tarım ürünlerinin fiyatları belirlenmelidir. Esnafın, küçük işadamlarının, üniversite mezunlarının ve meslek sahiplerinin, bilimci ve sanatçıların acil sorunlarını ele alırken bunların durumlarını iyileştirecek biçimde davranmalıdır.

edilmesindeki hesaplı anlayışta anlatımını buluyor. Daha genel olarak bu politika, kurumsal ve yönetimsel açıdan "Yeni Demokrasi" Partisi'nin otoriter, parlamenter gücünün temellerini amaçlayan önlemlerde ve sağın tek parti devletinin hortlatılmasında da görülüyor.

Dış olaylarda bu politika "Batıya bağlıyız" dogmasında, ABD-NATO emperyalistlerinin şimdiki ayrıcalıklarının garanti altına alınmasında ve yenilerinin verilmesinde, "ne pahasına olursa" Yunanistan'ın AET'ye girmesinde, Kıbrıs ve Ege sorunlarının emperyalistlerin stratejik çıkarları çerçevesi içinde ele alınmasında, vb. somutlanıyor.

Bu dönem boyunca meydana gelen gelişmeler, "Yeni Demokrasi" Partisi'nin devlet erkini elinde tutarken temel amacının, egemen sınıf baskısını ve ABD-NATO emperyalizminin varlığını güçlendirecek, anti-demokratik ve halka karşı bir rejim kurabilmek olduğunu gösterdi. Bu nedenle savaşımımızın temel hedefi bu partinin politikasıdır. EDEK (Demokratik Merkez Birliği) ve diğer bazı merkezci politik gruplar da büyük sermayenin bir kesiminin ve emperyalist bağımlılığın çıkarlarını dile getiriyorlar ve sıksık "Yeni Demokrasi"ye yanaşıyorlar. Ancak, bu güçler otoriter ve yarı askersel rejime karşı konum alıyorlar. "Yeni Demokrasi"den daha sağlam olarak, parlamenter yöntemlerle yönetime yöneliyorlar ve ülkenin ABD politikasına tek yanlı bağlanmasına karşı belirli ölçüde direniyorlar. Genel bir kural olarak, devlet politikasının tekeller yanlısı, emperyalist yanlısı politikasına karşı çıkmıyorlar.

Ancak, bunu Batı Avrupa'daki kapitalist modellere, bazen de sosyal demokratik eğilimlerle, uygun bir biçimde toplumsal ve ekonomik yaşamın modernleştirilmesi çerçevesi içinde ele alıyorlar.

Halk hareketi, temel politik tezleri aynı politik bakış açısında birleşen, açıkçası tekellerin erkini ve emperyalist baskıyı koruyan bu politik güçler arasındaki farklılık ve çelişkilere karşı ilgisiz kalmıyor.

Biz buna karşı ilgisiz kalsaydık, ya da bu güçler nasıl olsa tekel yanlısı, emperyalizm yanlısı politika izleyecektir demekle yetinseydik, halk hareketi için ağır sonuçlar doğuracak politik yanlış yapmış olurduk. Tam aksine, burjuva partileri arasındaki çelişkileri seçebilmeli ve kullanmalıyız: Bu partilerin bazılarıyla taktiksel nitelikte *işbirliği* ve *bağlaşıklıklar* sürdürmeliyiz, aralarında geçici bağlaşıklar aramalıyız. Eğer gerekiyorsa, her adımda egemen sınıfın çıkarlarının politik temsilcisine karşı mümkün olan en geniş birliği sağlamak amacıyla en kararsız ve sallantılı bağlaşıklıkları bile kullanmalıyız. Günümüz koşullarında egemen sınıfın çıkarlarının politik alandaki savunucusu "Yeni Demokrasi" Partisi'dir.

b) *Emperyalizm yanlısı, tekel yanlısı güçlerdeki çelişkiler üzerine:* Bu çelişkilerin en önemli olanı, diktatörlük yanlısı güçlerle, az çok tutarlı bir biçimde parlamenter yöntemleri destekleyen burjuva politik güçler arasındaki çelişkidir.

Görünümü ve eylemleri faşist olan bu bugünkü koşullarda faşist ve cuntacı-monarşist

gerçekte nesneldir. Toplumsal çelişkilerin dinamizmi ve ülkenin karşı karşıya olduğu sorunların niteliğinden kaynaklanıyor. Açık bir biçimde ya da tümüyle ifade etmemelerine karşın her partinin politikası, şu ya da bu derecede, bu iki politikadan birine doğru yöneliyor. Bugünkü koşullarda egemen sınıfın ve emperyalizmin baş temsilcisi olan "Yeni Demokrasi"nin politikası, en açık biçimde bu iki politik doğrultudan ilkine uyuyor.

Atlantikçilik, baskı yönetimi ve kemeri sıkma politikası, bugün, tekellerin gücünün korunmasını ve sürdürülmesini amaçlayan politikanın en açık biçimde ifadesinden başka birşey değildir. Buna karşı olan, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme politikasını da en tutarlı ve açık biçimde YKP savunuyor.

Kimileri birbiriyle çatışan iki politikadan söz etmekle işleri olduğundan daha basit gösterdiğimizi ve onları mekanik bir biçimde ele aldığımızı söylüyorlar. Bunların kesimsel ve özel sorunlar üstünde bitmez tükenmez tartışmalar labirentlerinde "kaybolmaya" eğilimli ve bu nedenle geneli ve temel olanı gözden çıkaran kişiler olduğuna en ufak kuşku yoktur. Belirttiğimiz gibi ikincil çelişkileri, partilerin özel politik tezlerini göz ardı etmiyoruz. Aksine, çözümlemelerimizde de göstereceğimiz gibi, politik taktiklerimizde onları ciddi olarak ele alıyoruz. Ancak nesnel olarak birbirlerine karşıt olan iki temel politikayı tanımlarken iki şeyi amaçlıyoruz. İlki, ana politik çelişkiyi tanımlamak. İkincisi, bu temelde, politik cepheler arasındaki temel farklılığı göstermek. Ancak yol-

daşlar, hepsinin ütsünde kitlelerin kafasını açmak, onları sınıf çizgisinde biraraya getirmek, bugünkü koşullarda savaşımlarını yönelteceklerı ve çevresinde birleşecekleri doğru politik doğrultuyu kavramalarını sağlamak istiyoruz. İşte bu nedenle bütün ikincil noktaları bir kenara koyuyoruz ve can alıcı noktadan bir çizgi çekiyoruz. Kanımızca bu çizgi iki yolu, iki ana politikayı, ülkemiz politik yaşamında "yol ağzını" belirliyor. Ve gördüğümüz gibi, tekellere ve emperyalizme karşı alınacak konum da budur. Çünkü, pratikte her politik gücün ve kişinin doğrudan yanıtlaması gereken soru şudur: *Halkla birlikte tekellere mi karşısın, yoksa tekellerle birlikte halka mı karşısın? Emperyalizme karşı mısın, yoksa ona boyun mu eğeceksin?* Bu iki yolun dışında bir üçüncüsü yoktur. Ayrım çizgisi budur ve anti-emperyalist, antitekelci dönüşümler gerçekleştirilene değin, bu, partimizin bağlaşıklıklar politikasının belirlenmesinin temelini oluşturacaktır.

a) *"Yeni Demokrasi"nin ve egemen sınıfın diğer politik partilerinin politikası:* Daha önce söylediğimiz gibi, politik yaşamın bugünkü koşullarında, emperyalizme bağımlılık, tekellerin gücünün korunması ve pekiştirilmesi en açık biçimde "Yeni Demokrasi" Partisi'nde somutlanmaktadır. Pratikte de gördüğümüz gibi bu politika, içerde sözde kemerleri sıkma politikasında ve otoriterlikte, tekellerin ve diğer büyük yatırımların desteklenmesinde, polis ve diğer baskı önlemlerinde, demokratik hakların ve sendikal özgürlüklerin kullanılmasını engellemede ve yarı-devlet ve faşist eylemlerin örtbas

güçlerin, Yunan toplumunun en gerici unsurlarının odaklaştığı aşırı sağcı "Ulusal Derlenme Partisi"nin kurulması, bu çelişkinin bugünkü açık belirtisidir.

Bu partinin başlıca rolü, tekellerin ve Amerikalıların elinde yedek güç, "Yeni Demokrasi" hükümetini daha gerici konumlara çekmek için bir baskı aracı olmaktır.

Aynı zamanda, "Yeni Demokrasi" Partisi tekellerin ve emperyalist boyunduruğun otoriter rejimini geliştirmeye yöneldikçe, burjuva politik partileri arasında, halk hareketi için kuşkusuz önem taşıyan değişik renk ayrılıkları, diğer küçük çelişkiler ve bölünmeler de ortaya çıkıyor. Bu ayrılıklardan ikisini öne çıkarmalıyız: Birincisi tekellerin devleti çerçevesinde çağdaş bir teknokratik kavramın geliştirilmesine ilişkindir. Bu görüş, sağın devletinin geleneksel örgütlenmiş ve yönetme biçimine karşı çıkıyor. Bu politikayı savunanların önerdiği bazı ufak çaptaki önlemler, zaman zaman tekellerin yakın amaçlarıyla çelişiyor. Bunu, egemen sınıfın uzun erimli çıkarlarına daha iyi hizmet edebilmek ve erkini sürdürmek için yapıyorlar. Bu eğilimin savunucuları, sağdaki kimi kişiler ve EDEK (Demokratik Merkez Birliği) çevreleridir. İkinci görüş ise sözümona "Avrupa Sosyalizmi" maskesi altında, yani sosyal demokrasinin, reformizmin ideolojisi doğrultusunda gelişiyor. Modernleştirme eğilimi ile tekellerin erkine dokunmadan bazı kesimsel iyileştirici değişimler, toplumsal reformlar isteyenleri birleştiriyor. Böylesi bir politikayı savunanlar çoğunlukla Merkezci güçlerdir.

Bu çelişkilerin varlığı, temelde taktik nitelikte bir işbirliğinin gerçekleşmesi için nesnel olanaklar yaratıyor. Bu güçler anti-emperyalist, anti-tekelci konumlarda olmadıklarından bu işbirliğinin kesin anti-emperyalist bir yönelimi olacağı söylenemez. Ancak, "Yeni Demokrasi"nin politikasına karşı çıktığı ölçüde, diğer politik perspektifi, anti-emperyalist, anti-tekelci perspektifi, nesnel olarak destekler, yığınların —özellikle anti-komünizme kapılmış yığınların— bu doğrultuda birleştirilmelerini kolaylaştırır. Öte yandan, bu çelişkileri olduğundan daha fazla önemsemek doğru olmaz, çünkü bu güçler de, son çözümlemede, tekellerin rejiminin pekiştirilmesini, korunmasını amaçlıyorlar.

c) *Diğer politika:* Diğer politika, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve tekellerin değil halkın çıkarlarını ekonomik gelişme politikasıdır. Halkın anti-emperyalist, anti-tekelci demokrasisini kurmayı amaçlayan bu politikadır. Bu, YKP'nin politikasıdır. Programında açıkça ilan ettiği, günlük pratiğinde doğruladığı politikadır.

Ulusal bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme politikasını en tutarlı biçimde izleyen YKP'nin dışında, solda daha bir dizi politik güç, tekellerin ve emperyalizmin politikasıyla şu ya da bu biçimlerde çatışan konumlardan, ülkenin karşıkarşıya bulunduğu büyük ekonomik ve politik sorunlara çözüm arıyorlar. Bu onları bir anlamda, şu ya da bu ölçüde, bu politikaya yaklaştırıyor.

Ancak, tekellerin ve emperyalizmin politikasıyla olan çatışmaları pratikte ikircimlilik-

ten yoksun değildir. Bu ikircimliliklerin temelinde, bu partilerin özünde küçük burjuva katmanların eğilim ve ideolojik görüşlerini yansıttıkları gerçeği yatıyor.

PASOK partisi anti-Amerikan, anti-emperyalist sloganlar atıyor, konumlar alıyor. Ancak, pratikte PASOK'un anti-emperyalist yönelimi, milliyetçiliği, kendisinin "politik değişimin biricik aracı" olduğunu söylemesi, bağlaşıklar politikasına karşı olumsuz bir tutum takınması ve pratikte sıksık, yığınsal halk savaşımlarında, yığın örgütlerinde, sendikalarda, kooperatiflerde vb., eylem birliği sorununa olumsuz bir biçimde yaklaşmasından ötürü, etkinliğini büyük ölçüde yitiriyor.

Üstelik, son zamanlarda, PASOK, daha tutucu yığınları kendine çekmek çabasıyla, AET, NATO, askersel üsler, "ulusal irade birliği" politikası, nükleer silahlar, vb. gibi konularda, açıkladığı konumlardan sapmaya yöneliyor. Bu durum, amaçlanan anti-emperyalist, anti-tekelci güçler ortaklığının karşılaşacağı güçlükleri daha da artırıyor.

YKP, PASOK'un yanlış ve çelişkili konumunu, geri adımlarını yapıcı eleştiriye tabi tutmakla birlikte, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşında PASOK'la eylem birliğine her zaman hazırdır. Bu, diğer ilerici ve sol güçler için de geçerlidir.

Yukarda sözünü ettiğimiz güçlere ilişkin olarak, 1968'de YKP'den ayrılan ve kendisini sonradan "Yunanistan İç Komünist Partisi" olarak tanıtan sağ revizyonist grubun varlığı ve eylemleri anti-emperyalist, anti-tekelci bir po-

litika doğrultusunda YKP ile işbirliği yapılmasına engel oluşturuyor. Bu grup, biri "dogmatik", diğeri "yenilenme" yanlısı, iki komünist partisi teorisini geliştiriyor. Ana hedefi YKP'ne karşı savaşmaktır. Böylesi bir görünüm ve çaba işçi sınıfına zarar veriyor, kafa karışıklığı yaratıyor. Egemen sınıfın eline, komünist ve anti-emperyalist harekete karşı kullanacak silah veriyor. Bu grubun kendine yakıştırdığı YKP adını bırakarak bu duruma son verilmesi, solun tüm güçleri arasında, bu arada bugün sözde "Yunanistan İç Komünist Partisi" adıyla çalışanlarla da, işbirliğinin artmasına katkıda bulunacaktır.

IV. ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-TEKELCİ DEMOKRATİK GÜÇLERİN UTKUSU VE HALK DEMOKRASİSİNİN KURULMASI İÇİN

YKP'nin önerdiği bu diğer politikanın gerçekleştirilmesi, halkın demokrasisinin kurulması, ne içerden ne de dışardan gümüş tepside sunulmayacaktır. Ne de bir yanda tekellerle emperyalizm, öte yanda anti-tekelci, anti-emperyalist güçler arasındaki çelişkinin gelişerek büyümesiyle, kendiliğinden olacaktır. Bu, anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik güçlerin işçi sınıfıyla bağlaşıklığının işidir. Başta, partimiz olmak üzere, halk demokrasisi programının özünü benimseyen tüm diğer parti ve örgütlerin ortak savaşlarının ürünü olacaktır. Bu

güçlerin ardıcıl çabaları, çetin savaşlarıyla gerçekleşecektir.

Kongremiz Yunanistan'ın bugünkü durumunun, özelliklerinin nesnel değerlendirmesine dayanarak ve hem Yunan hem de uluslararası devrimci hareketin deneyimlerini yaratıcı bir biçimde kullanarak, stratejik önemde bir dizi soruya yanıt vermelidir. Örneğin, halk demokrasisinin utkusu için gerekli olan güçler nasıl biraraya getirilebilir? Güçlerin bu yoğunlaşması hangi biçimde gerçekleştirilebilir? Nasıl düzenlenmeleri gerekir? Egemen sınıfın ve onun yabancı destekçilerinin direnişini yıkabilecek duruma nasıl gelebilirler? Hangi yoldan erki ele geçirecekler?

Bu soruları doğru yanıtlamak, bu tarihsel görevin gerçekleştirilmesi için gerekli ön koşullardan birini oluşturuyor.

Değerli yoldaşlar,

En başta bir nokta açık olmalı. Anti-emperyalist, anti-tekelci halk demokrasisinin kurulması devrimci bir değişim olacaktır. Bu soruları yanıtlarken genel, degişmez temel hareket noktasıdır.

Bu değişimin devrimci niteliği, değişimin nasıl gerçekleşeceğine bağlı değildir. Bu nitelik temel olarak erki hangi sınıfların ele geçireceğine ve programlarında ne gibi köklü toplumsal, ekonomik ve politik dönüşümler öngöreceklerine bağlıdır. Bu sorulara, savaşım sırasında ortaya çıkacak olanlara getireceğimiz yanıtlar, Marksizm-Leninizm'in kurucularının bulduğu, uluslararası devrimci pratiğin doğruladığı, devrimin nesnel yasalarına kesinlikle dayanmalı-

dır. Bu yanıtlar aynı zamanda kendi gerçeklerimize, ulusal özelliklerimize uymalıdır. Çeşitli sorunların teorik ve pratik çözümünün devrimin yararına, işçi sınıfının, ülkemizin tüm emekçilerinin çıkarına olması, ancak böyle sağlanabilir.

Açık olması gereken ikinci bir nokta var. Halk demokrasisi programının uygulanması "her devrimin ana sorunu" olan devlet erki sorunu çözümlenmeden olanaksızdır. Parti çalışmamız bu önkoşulu yerine getirmeye yönelmelidir.

Son olarak, üçüncü nokta şu: Gerçek olanakları, hem olumlu faktörleri, hem de güçlükleri tam ve açıkça bilmeliyiz.

Biz, yoldaşlar, birleşik devrimci sürecin her aşamasında, bu aşamanın çözmesi gereken sorunların niteliğinden kaynaklanan güçlükler, isterseniz büyük güçlükler diyelim, olduğunun bilincindeyiz. Ancak, anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik dönüşümün görevlerini yerine getirmemiz gerektiğine göre bu aşamada karşılaşacağımız güçlükleri özellikle vurgulamalıyız. Hiçbir gözbağımız olmasın. Doğal olarak, bu aşamada çözülmesi gereken ulusal bağımsızlık, demokrasi ve erkin tekellerin elinden alınması sorunları, sosyalizm sorunlarında olacağından daha geniş yığınları ilgilendiriyor, çekiyor. Tekelci olmayan burjuvazinin bir bölümünü bile çekiyor.

Bu önemli ve olumlu bir faktördür. Ancak bu bizi "en kolay yol" sonucuna götürmesin. Bu aşamaya özgü güçlüklerin kaynaklandığı daha değişik bir takım faktörler vardır. Birleşik

devrimci yolun bu aşamasında ana erk savaşı, anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik güçlerle tekelci oligarşi arasında verilecektir. Egemen sınıf, birleşik devrimci sürecin partimizin bir uydurması olmadığından, anti-emperyalist değişimden, sosyalizme açılan nesnel bir süreç olduğunun bilincindedir. Egemen sınıf, işçi sınıfının öncülüğünde anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik güçlerin erki almalarıyla, ulusal önemdeki yerli tekellerin devletleştirileceğini, devlet aygıtının devrimci bir temelde, radikal bir biçimde örgütleneceğini, tekelci oligarşiyi ekonomik, politik açıdan ciddi olarak zayıflatacak değişimler olacağını pek iyi biliyor.

Bu arada, halk demokrasisinin kurulmasıyla yığınların kimi sallantılı katmanlarının devrim saflarına geçeceğini, çeşitli nedenlerle bugün aktif olmayan diğer ilerici güçlerin de aktif olacaklarını gözönüne almalıyız.

Bütün bu söylediklerimizden, halk demokrasisinin utkusuyla tekelci oligarşinin zararına, devrimci güçlerin sosyalizme ilerlemesinin yararına işleyecek yeni bir güçler dengesinin doğacağı açıktır. Bütün bunlardan halk demokrasisinin utkusundan sonra tekelci oligarşinin erki yeniden ele geçirmek için en tehlikeli çabayı harcamayacağı ve bu nedenle devrimci gücün korunmasının, pekiştirilip daha geliştirilmesinin hiçbir güçlük çıkarmayacağı, sürekli dikkat istemeyeceği anlamı çıkarılmamalıdır.

Şunu demek istiyoruz: Oligarşi, erk savaşını ilk aşamada yitirirse, sonradan daha zayıf konumlardan sosyalizme gidişi durdurmak için

savaşmak zorunda kalacağını bildiğinden, erki yitirmemek için elinden geleni yapacaktır. Bu doğaldır.

Aynısı uluslararası emperyalizm için de geçerlidir. Halk demokrasisinin utkusuyla, onun ülkemizdeki ekonomik, politik ve askersel konumları yıkılacak, ülkemizin ona bağımlılığı ortadan kalkacak. Yunanistan ona köprübaşı olmaktan çıkacak. Bu da içteki ve uluslararası alandaki güçler dengesine bağlı olarak, emperyalizmin Yunan tekelci oligarşisini, egemenliğini elde tutması için, ülkemizin emperyalist yörüngeden kopmasını önlemek için, mümkün her yoldan destekleyeceği anlamına gelir. Emperyalizmin bu desteği ülkemizin anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik güçlerinin erk için savaşını daha da güçleştirecektir.

Son çözümlemede, bütün bunları söylemekle amaçladığımız şeyin yalnızca ilk aşamada ortaya çıkacak güçlüklerin boyutlarını göstermek olmadığı açıktır. Bu güçlükleri yenme savaşımında çabalarımızı yoğunlaştırmanın zorunluluğunu en güçlü bir biçimde vurgulamak istiyoruz. Gerçekler bize bu çabalar ne kadar büyük olursa olsun sonunda başarıya ulaşılacağına kesin inancımızı belirtmeye hak tanıyor.

EMEKÇİ HALKIN ÇOĞUNLUĞUNUN KAZANILMASI

Bu güçlükleri yenme savaşımı en başta, emekçi halkın çoğunluğunu, anti-emperyalist, anti-tekelci halk demokrasisine kazanmak için günlük, çok yönlü savaşım demektir. Böyle bir

olanağımız var, çünkü Yunan toplumunun sınıf ve katmanlarının (işçiler, köylüler, küçük burjuvalar, vb.) ezici çoğunluğunun şu ya da bu ölçüde tekelci burjuvazi ve emperyalizmle en keskin ve uzlaşmaz çelişkisi var. Burada rastlantısal ya da gelip geçici bir çoğunluktan, büyük ölçüde geçici bir protestonun ifadesinin sonucu olan basit bir parlamenter çoğunluktan söz etmediğimizi açıkça belirtelim. Böylesi bir çoğunlukla devrimci bir değişikliğin gerçekleşebileceğine inanmak kendini acı bir biçimde aldatmak olur.

«Devrimci zamanlarda» diyor yüce Lenin, «"çoğunluğun iradesi"ni anlamak yetmez; hayır, en kritik anda, en kritik noktada daha güçlü olduğunu kanıtlamalısın, kazanmalısın» (V. İ. Lenin, *Toplu Yapıtlar*, C. 25, s. 205)

Lenin'in bu sözlerinden anlaşılacağı ve yaşamın kesinlikle doğruladığı gibi, böylesi bir değişim için yalnız nicelik değil, nitelik de gerekir. Örgütlerin, etkin yığın hareketlerinin sımsıkı birliğini temsil edecek bir çoğunluk gerekiyor. Bu çoğunluğun değişik bileşenleri doğal olarak savaşımda değişik düzeylerde eğitilmiş olacak. Köklü değişikliğin zorunluğunun bilincine varmış olacak, gerçekleşmesi için en aktif, öncü katılımdan en basit, maddi ve manevi desteğe kadar ne verebiliyorsa vermeye hazır olacak. Kısacası yalnız yenme isteği değil, yenme yeteneği de olan, utkusunu kalıcılaştırabilecek bir çoğunluk gerekiyor. İşte böylesi bir çoğunluğun oluşturulması bugün YKP'nin başlıca stratejik görevidir.

TEMEL BİR SORUN

Bu arada kritik bir sorun ortaya çıkıyor. Bu çoğunluğun alabileceği örgütsel biçim nedir ve bu güçleri birleştirip düzenlemek, bu stratejik görev nasıl gerçekleştirilecektir? Devrimci hareketimizde ortak hedefli güçlerin cephe ve bağlaşıklıkları ile ilgili zengin deneyimler var. Örneğin EAM Halk Cephesi (Ulusal Kurtuluş Cephesi), EDA (Birleşik Demokratik Sol) ve diktatörlük öncesi dönemde sınırlı amaçlar için gerçekleştirilen küçük çapta güçbirliği deneyimlerini sayabiliriz.

Deneyim bize yukarda sözünü ettiğimiz güçlerin yoğunlaştırılmasının tabanda emekçi halkı anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik sorunlar etrafında birleştirerek ve tavanda da diğer parti ve örgütlerle anlaşmalar bağlayarak sürdürülmesi gerektiğini öğretiyor. Tüm anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik güçlerin birleşik cephesi alacağı biçimden (bağlaşıklık, koalisyon, vb.) bağımsız olarak, bunun temel özelliği olmalıdır. Bu cephe her eylem alanında ve birçok düzeyde verilecek çetin bir savaşımın sonucunda kurulacaktır. Halk demokrasisi güçlerinin cephesini kurma savaşımının ana doğrultusu, birliği tabandan geliştirmek, her yığın örgütünün, hareketinin üye ve sempatizanlarının eylem birliğini sağlamak, çeşitli yığın örgütlerinin ve ilerici hareketlerin eylemlerini yönlendirmek, hepsini tek bir akıma yöneltmektir.

Bu tabandaki birlik, emekçi halkın yaşam standartlarını yükseltmek, hükümetin ve tekellerin sendikal ve demokratik haklara saldırısı-

nı geri püskürtmek için günlük sorunları etrafında savaşlarının örgütlenmesi ve yürütülmesi temelinde yükselecektir. Bu savaşım ülkemizin genel politik sorunlarıyla yakından bağlı kılınmalıdır. Bu, emekçi halkı militanca eğitecek, antikomünist ön yargılardan ve etkilerden kurtaracak, böylece politik bilinçlerini artıracak, onları tekellerin erkinin kırılıp halk demokrasisinin kurulması için cephe kurmanın zorunluluğuna inandırmaya yardım edecek biçimde olmalıdır.

Emekçi halkın güncel sorunları için ortak savaşımı her zaman en iyi sonucu verecek biçimde yürütülmelidir. Bu çok önemlidir. Savaşım ne kadar etkili olursa, emekçi halkın birleşik gücüne olan güvenci o oranda artar, birliği o oranda genişler, pekişir. Böylesi bir etkinliği sağlamak için, gerçekçi istemler ortaya sürülmelidir. Bu istemlerin yerine getirilmesi için her savaşım biçimi kullanılmalı, aynı zamanda tüm uzlaşmacı, oportünist eğilimlere, tüm aşırı "sol" belirtilere karşı kararlı bir biçimde durulmalıdır. Deneyimler, sağ ve "sol" oportünizme, belirtilen biçimde karşı çıkılmadan, emekçi halkın anti-emperyalist, anti-tekelci birliğini sağlam temeller üzerinde kurmak şöyle dursun, ivedi çıkarlarını doğru dürüst savunmanın olanaksız olduğunu sürekli olarak gösteriyor.

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

Partimiz çabalarını ana olarak anti-emperyalist, anti-tekelci cephenin tabandan kurulmasında yoğunlaştırıyor. Bu çabalarını en başta, cephede başı çeken güç olan işçi sınıfının

eylem birliğine yöneltiyor. Partimizin bu doğrultusu, işçi sınıfının birliğinin, her geniş savaşkan birliğin temel bir önkoşulu olmasından kaynaklanıyor. İşçi sınıfının büyük çoğunluğunun birliği gerçekleştirilmeden, emekçi halkın geri kalan bölümünü işçi sınıfının etrafında, halk demokrasisi cephesinde birleştirme savaşımı sağlam temellere oturtulamaz. Bu başarılmadan işçi sınıfı öncü rolünü oynayamaz. Öncü olması demek, bağlaşıkları da olması gerektiği varsayımını getiriyor. Böylece, son çözümlemede, işçi sınıfının birliği için savaşım, işçi sınıfının tarihsel özgörevini yerine getirmesi için gerekli ön koşulların yaratılması savaşımıyla eşanlamlıdır.

İşçi sınıfının öncülüğünde anti-emperyalist, anti-tekelci cephenin kurulması büyük ölçüde, işçi sınıfının, diğer emekçilerin haklı istemleri karşısında aldığı tutuma bağlıdır.

İşçi sınıfı, emekçi halkı çevresinde birleştirmeyi, toplamayı, onların güvenini kazanarak, savaşta dayanışmasını geliştirerek başarabilir. Ve bu amaçlarına her türlü somut desteği, haklı istemlerin karşılanması için her türlü yardımı sağlayarak ulaşabilir. İşçi sınıfı ne kadar sıkı kenetlenmişse, öteki emekçilerin karşılaştıkları sorunların çözümü için savaşımının da o denli etkin olacağını, dolayısıyla halk demokrasisi cephesinin oluşmasına katkısının da o denli büyük olacağını bir kez daha vurgulayalım.

Zaman zaman işçi sınıfı ile, onunla halk demokrasisi için cepheye katılmaları öngörülen

diğer emekçiler arasında çıkar ayrılıklarının doğabileceğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Bunlar, temel sorunlarda ayrılıklar değildir. Geçici ve uzlaşılabilir niteliktedirler. Bu ayrılıkları her zaman tüm emekçilerin ortak düşmanı olan tekellerin zararına gidermemize olanak tanıyan, işte bu nitelikleridir. Böylece, hem halkın yakın çıkarları zarar görmeyecek, hem de aksine, bağlaşıklıkları daha da güçlenecektir.

Parti'nin emekçi yığınlar arasındaki etkinliğinin elle tutulur biçimde artması, anti-emperyalist, anti-tekelci cephenin kurulması için temel bir ön koşuldur.

En başta işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmalıyız. Partimizin etkinliğini böylesi bir biçimde güçlendirmeden, örgütlü gücünü buna uygun olarak geliştirmeden halk demokrasisi cephesinin kurulmasının hayal olacağını hepimiz görmeliyiz.

Bu olgu, partiyi geliştirme alanındaki güncel görevlerimizi yerine getirmenin, kararlı bir biçimde yığınlara inmenin, yığınların arasında politik ve eğitim çalışmalarımızı yoğunlaştırmanın zorunluluğunu daha da acil olarak gündeme getiriyor.

POLİTİK PARTİLER DÜZEYİNDE

Anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik güçlerin birliğinin tabanda kurulma ölçüsü, halk demokrasisi cephesinin tavanda, politik partiler düzeyinde kurulmasını çözümleyici bir biçimde etkileyecektir. Bu cephenin kesin bir anti-tekelci niteliği olduğundan, partimizin

kendi nitelikleri gereği tekellerin egemenliğinin yıkılarak anti-emperyalist, anti-tekelci bir demokrasinin kurulmasında çıkarı olan toplumsal katman ve grupların temsilcisi politik güçlerle bağlaşıklıklar kurmaya çalışacağı açıktır. Böylesi politik güçler, geniş sol çevrede aktif olan parti ve gruplardır. Bugün PASOK nesnel olarak bu güçler arasındadır. Bu, onun temel anti-emperyalist, anti-tekelci konumundan olduğu kadar, toplumsal tabanından da belirlenmektedir.

ENGELLER

Böylesi bir bağlaşıklığın gerçekleştirilmesinin hiç de kolay olmayacağını vurgulamak gerekiyor. Buna giden yol, ardıcıl çabalarla aşılması gereken engellerle doludur.

a) *İdeolojik ayrılıklar:* İdeolojik ayrılıklar bu engellerden biridir. Bu engel de, tüm diğerleri gibi aşılmaz değildir. Biz kimseden, bağlaşıklığa girerken ideolojimizi benimsemelerini beklemiyoruz. Önerdiğimiz bağlaşıklık, bu ayrılıkların ortadan kaldırılmasını şart koşmuyor. Geniş sol çevrede aktif olan tüm politik güçler, bugün az çok ortak politik hedefler açıklıyorlar. Hepsi, şu ya da bu biçimde, şu ya da bu ölçüde ülkenin dışa bağımlılıktan kurtulması, tekellerin erkinin yıkılması, toplum yaşamının tüm yönleriyle demokratikleştirilmesi yönünde istemler ortaya sürüyorlar. Gerçekleşmesi anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik değişimin gerçekleşmesiyle özdeş olan bu istem, soldaki parti ve grupların bağlaşıklığı için bir programın temelini oluşturabilir. Önerdiğimiz

bağlaşıklık ona katılan partilerin yapısal ve ideolojik bağımsızlıklarını sürdürmelerini öngörüyor. Böylece her parti, emekçi halkı kendi ideolojisinin doğruluğuna inandırma olanağını da bulacaktır.

b) *Anti-emperyalist, anti-tekelci bağlaşıklığın önderliği sorunu:* Anti-emperyalist, anti-tekelci güçlerin birliği yolundaki engellerden birini de anti-emperyalist, anti-tekelci bağlaşıklığın önderliğine ilişkin değişik görüşler oluşturuyor. Kimi güçler, bağlaşıklığı reddetmek için bunu neden gösteriyorlar. Kanımızca, üstelik pekiştirilmesi, ancak tam eşitlik temelinde mümkün olabiecek anti-emperyalist, anti-tekelci güçlerin bağlaşıklığında, eşit güçlerden biri öncü rolü oynayacaktır. Eşler arasında birinci olacaktır.

Bu bağlaşıklıkta, öncü rolün doğal olarak işçi sınıfına ait olduğunu biz her zaman savunduk, söyledik. Bu onun toplumsal üretim sistemindeki konumunun nesnel sonucudur. İşçi sınıfı sosyalist üretim ilişkilerinin taşıyıcısıdır. Birleşik bir devrimci süreçle, anti-emperyalist, anti-tekelci değişimler sosyalizme açılacağından, bu değişimlerin tutarlı bir biçimde ve tam olarak gerçekleştirilmesi, onu tüm diğer sınıf ve katmanlardan daha çok ilgilendirir. İşçi sınıfının ülkemizin en örgütlü ve en militan gücü olmadığını ciddi olarak kim iddia edebilir? Hangi sınıfın daha zengin bir toplumsal ve politik savaş deneyimi vardır?

Bu sorunla ilgili genel görüşümüz budur. Bu görüşümüz yaşamda da doğrulanıyor.

Ancak bu temel tez somutta bir engel yaratmamalıdır. Diğer partilerle bağlaşıklığımızda, işçi sınıfının öncü rolünün baştan tanınmasını hiçbir zaman şart koşmadık. Bu rolü işçi sınıfına kimsenin hediye etmeyeceğini biliyoruz. Bunu işçi sınıfının doğru politik çözümler, etkin eylem biçimleri göstererek kaybının hesabını yapmadan kavgada en önde savaşarak kazanacağının bilincindeyiz. Bu nedenle, işçi sınıfına yalnızca bu rolün bilincine varmasına değil, aynı zamanda bunu somutta yapabilecek yetenekte olduğunu kanıtlamasına da yardım etmeyi görev biliyoruz.

Bu görevi yerine getirirken, Lenin'in şu öğretisi bize yol gösteriyor. «*Bugünkü* devrimde proletaryanın öncü rolünü kanıtlamak için "sınıf" sözcüğünü yalnızca yineleyip durmak yetmez. Proletaryanın öncü rolünü kanıtlamak için sosyalist öğretimizin, Marksizm'in genel teorisinin sunusunu yapmak yeterli değildir. Bu hedefe erişmek için işçi sınıfı partisinin üyelerinin *bu* devrimin çıkarlarını, kesin utkusunun çıkarlarını herkesten daha tutarlı, herkesten daha doğru, herkesten daha kararlı, herkesten daha ustaca savunduklarını *pratikte* göstermesini de bilmeliyiz» (V. İ. Lenin, *Toplu Yapıtlar*, C. 11, s. 272-273)

Bu durumda işçi sınıfının öncü rolüne ilişkin açıklamalarımız, bu rolü oynamak için gerekli niteliklerin yalnız işçi sınıfında bulunduğu anlamına alınmalıdır. İşçi sınıfının öncü rolünü kazanabilmesi için, anti-emperyalist, anti-tekelci bağlaşıklık gerçekleştiğinde bu nite-

liklerini ortak savaşımın içinde kanıtlaması gerekir. Söylemek istediğimiz budur.

Partimiz, yukarda sözü edilen sorunlarda olduğu gibi, benzeri engelleri de aşmak için elinden gelen çabayı gösterecektir. Partimiz, diğer sol güçlerin politikasında üzerinde anlaşmadığı noktaları yapıcı bir biçimde eleştirecek, ön yargıları kırmak, halk demokrasisi cephesinin yukardan da oluşturulabilmesi için gerekli güven havasını yaratmak için yorulmak bilmeden çalışacaktır.

Böylesi bir cephenin yaratılmasının yalnız bizim çabalarımıza bağlı olmadığını, solun diğer politik güçlerinin de tutumuna bağlı olduğunu söylemeye gerek yok. Tutumlarının daha olumlu bir karaktere bürüneceğini umarız. Böylesi bir cephenin kurulması nesnel bir zorunluk olduğundan YKP, tüm güçlüklere karşın, ya mevcut sol partilerle ya da onlara bağlı gruplarla, ya da ortaya çıkacak yeni politik güçlerle eninde sonunda bu cephenin gerçekleşebileceğine inanıyor.

Tekellerin çeşitli temsilcileri her zaman politik güçlerin birliğini engellemeye çalışmışlar, çalışacaklardır. Savaşım geliştikçe, tekelci güçlerin bu girişimleri daha da yoğunlaşacaktır. Bu kaçınılmazdır. Tekellerin çıkarlarından kaynaklanıyor. Tekelci oligarşinin sol partilerin birliğine karşı çığlıklarının bir anlamı varsa, olsa olsa bu birliğin çalışan halkın çıkarlarıyla ne denli uyuştuğu, ne denli vazgeçilemez olduğudur. Bu nedenle, sol politik güçlerin birliği düşüncesine karşı tekelci oligarşinin yürüttüğü "tehlike-çığırtkanlığı"ndan gerçekten ders çı-

karmak isteyen her solcu, bu birliğin gerçekleşmesi uğrunda çabalarını artırmaktan başka birşey yapamaz.

İŞÇİ-KÖYLÜ BAĞLAŞIKLIĞI

Politikamızın temel ve kalıcı hedeflerinden biri işçi-köylü bağlaşıklığıdır. İşçi-köylü bağlaşıklığı, halk demokrasisi cephesinin temeli olmalıdır.

Bu bağlaşıklığı iki ayrı yönden oluşturmaya çalışıyoruz. Birincisi ve temel olanı, YKP'nin köydeki güçlerinin geliştirilmesi, ikincisi ise, anti-emperyalist, anti-tekelci bir çizgi izleyen ve köylülüğün belli kesimleri arasında etkin olan politik örgütlerle halk demokrasisi cephesi çerçevesinde işbirliği yapılmasıdır. Yunanistan Tarım Partisi (AKE), işçi-köylü bağlaşıklığı kavramına sımsıkı bağlı, böylesi bir örgüttür.

Kongre öncesi tartışmalarda kimi yoldaşlar, ülkemizde bugün köylülüğün ayrı bir partisinin gelişmesinin nesnel olanağının olup olmadığını sordular. Bilindiği gibi, geçmişte ülkemizdeki köylü hareketi, politik ifadesini YKP'nin bağlaşığı olan, özellikle, ulusal direniş döneminde partinin ana bağlaşığı olan, Yunanistan Tarım Partisi'nde de bulmuştu. Bugün ise şunu söyleyebileceğimize inanıyoruz: Yunanistan Tarım Partisi'nin zengin ve militan gelenekleri özerk ve bağımsız bir parti olarak kökleri bulunduğunu gözeterek, köylülüğün arasında, onun sorunları etrafındaki savaşım çerçevesinde yeri vardır.

Tarım Partisi'nin güçlerini derlemesi sorunu doğal olarak kendi işidir. Bizi ilgilendirdiği

ölçüde, bu partinin güçlerini geliştirmesini olumlu karşılar, onunla bağımsızlık ve eşitlik temelinde işbirliği yapmak isteriz.

DEMOKRATİK GÜÇLERİN BİRLİĞİ

Partimiz halk demokrasisini kurabilmek için, tüm anti-emperyalist, anti-tekelci güçleri tabanda ve tavanda birleştirmek, dizmek için savaşıyor. Ama savaşımını bununla sınırlamıyor. Partimiz, ivedi çözümleri, solun yanısıra, belirli burjuva demokratik güçleri de ilgilendiren birtakım demokratik sorunlar olduğunu da unutmuyor. Partimiz, bu güçlerin, sağın devletine ve devlet benzeri kuruluşlarına, faşist eylemlere, otoriter rejime, bunun yanısıra, "Yeni Demokrasi" hükümetinin politikasının diğer birtakım yönlerine karşı oldukları gerçeğine gözlerini kapamıyor.

Partimiz, geniş demokratik yığınların yanısıra, onların politik temsilcilerinin bugünkü durumdan acil çıkış yolu aradıklarına kayıtsız kalamaz.

Bu nedenle, partimiz "Yeni Demokrasi" hükümetinin politikasına, ulusal bağımlılık ve baskı politikasına şu ya da bu ölçüde karşı çıkan tüm demokratik muhalefet partileri ve gruplarıyla geniş ve demokratik bir işbirliğini savunuyor.

Partimiz sağcı hükümeti iktidardan uzaklaştırmak için burjuva, demokratik muhalefet güçleri ile işbirliğine hazırdır. Partimiz, ulu-

sal bağımsızlık davasına, tüm devlet ve tüm halklarla barış ve işbirliğine dayanan bağımsız bir ulusal politikanın uygulanmasını; baskı aygıtının dağıtılmasını, faşist eylemlere karşı kesin tutum alınmasını, toplum yaşamının demokratikleştirilmesini, iç ve dış tekellerin dokunulmazlıklarının sınırlanmasını emekçi halkın yaşamının düzeltilmesini olabildiğince öngören bir program temelinde bu güçlerle işbirliğine hazırdır. Bu demokratik işbirliğinin, anti-emperyalist, anti-tekelci ortak cepheden hem politik güçlerin katılımı, hem de hedefleri açısından, ayrı birşey olduğu açıktır. Demokratik işbirliği, demokratik burjuva politik güçleri de içeren bir işbirliğidir. Hedefi tekellerin erkinin, emperyalizmin egemenliğinin sona erdirilmesi değildir, olamaz da. Hedefleri tekellerin egemenliğinin dışına çıkamıyor. Bununla birlikte, böyle bir programın gerçekleştirilmesi ileri bir adım oluşturur. Politik durumun demokratik gelişmeye yönelmesini devrimci hareketimizin stratejik hedefleri için savaşımda daha olumlu koşulların ve önkoşulların yaratılmasını sağlar.

Demokratik işbirliğini, biz, bu gerçeklerin ışığında, halkın, ülkenin yakın çıkarlarına hizmet eden, anti-emperyalist, anti-tekelci cephe davası ile halkın demokrasisi savaşımını geliştirecek bir politika olarak ele alıyoruz. Demokratik işbirliğinin daha değişik bir yorumu, ya da onu savaşımızın ana hedefi olarak görmek, özünde, devrimci hareketi sonsuza dek tekellerin egemenliğinin sınırları içinde tutsak kalmaya mahkum etmektir.

DEMOKRATİK REFORMLAR

Biz her zaman demokratik reformlardan yana olduk. Bunları her alanda elde etmek için savaşıyoruz. Çünkü biz halkımız için bugün, burjuva demokrasisinin sınırları içinde kazanılabilecek olanın, yarına ertelenmemesi gerektiği inancındayız. Üstelik reformların nesnel olarak şu ya da bu ölçüde tekellere ve emperyalizme yönelik olduğunu, geçmişe kıyasla, daha geniş bir nitelik taşıyabileceklerinin bilincindeyiz. Ancak reformlar için savaşımın rolünün gerçek boyutlarını da görüyoruz. Bizce, bu savaşım halkımızın ve ülkemizin karşılaştığı birtakım sorunların çözümüne yol açabilir. Aynı zamanda yığınların devrimci eğitimine, devrimci hareketin her alanda belli konumlar kazanmasına, genelinde yakın stratejik hedeflerimiz için daha uygun koşulların yaratılmasına katkıda bulunabilir.

Doğal olarak, sözde "İç" Parti'nin yöneticileri, reformlarla adım adım anti-tekelci demokrasi ve sosyalizme gidilebileceğini tasarlıyorlar. Bunlar, adım adım oligarşinin egemenliğini zayıflatacak. Böylesi reformların günümüzde oligarşiyi yıkmanın tek yolu olduğunu söylüyorlar.

Buna "demokratik yol" diyorlar. Biz bu evrimci kavramı derin bir yanılgı sayıyor, reddediyoruz. Bizce, tekellerin erki varolduğu sürece, bu tür temel reformların gerçekleştirilmesi olanaksızdır. Çünkü bu reformlar devrimci özdedir ve Marksizm-Leninizm'in öğrettiği, yaşamın da doğruladığı gibi, sosyo-ekonomik devrimci dönüşümler ancak devrimin bir numaralı

sorunu çözüldükten, yani erk devrimci güçlerin eline geçtikten sonra gerçekleşebilir. Tekellerin erki altında ancak bu erkin devrilmesi savaşımına elverişli koşullar yaratacak demokratik reformlara olanak vardır. Bunun ötesinde, tekellerin egemenliği varoldukça, güç dengesi kendi yararlarına değiştiği anda bu kazanımları ortadan kaldırmaya çalışacaklarından, özleri gereği kalıcı olamazlar.

Yukardan, bugünkü rejimde gerçekleştirilebilecek demokratik reformlar için savaşırken, bunların nasıl gerçekleştirileceğini de göstermek gerektiği sonucu çıkıyor.

V. ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-TEKELCİ DEMOKRATİK GÜÇLERİN ERKİ ELLERİNE GEÇİRME YOLLARI

Bu konuda Merkez Komitesi Tezleri'nde yer alan düşüncelerin yaygın tartışma ve incelemeye konu olduğunu, çok değişik tepkiler uyandırdığını söylersek, hiç abartmış olmayız. Bunlar her yönüyle parti üyeleri, sempatizanları ve dostlarınca gereken ciddiyetle tartışıldı. Partimizin düşmanları bunları değişik biçimlerde çarpıttılar. Yoğun bir saldırıya geçtiler. Bütün bunlar kolayca anlaşılıyor, çünkü bu, gerçekten çok önemli bir konudur.

Sağcı basının tepkileri, gericiliğin halkı yanıltmak için çarpıtmalarını ikiyüzlülüklerini ne denli ileriye götürebileceğini bir kez daha gösterdi. Gericilik egemenliğini sürdürmek için herşeyi tepetaklak edebiliyor.

Bilindiği gibi, sağın birtakım yayın organları komünistler ve bağlaşıkları genel parlamento seçimlerinde çoğunluğu kazansalar da erki teslim etmeyeceklerini defalarca yazdılar. Bu basit anlamda, böyle bir durum karşısında, tekellerin, onların devletinin, halkın açık iradesini bastırmak için en vahşi şiddete başvuracağı anlamına gelir.

Biz yığınlara bugünden tekelci oligarşinin emperyalistlerin de yardımıyla halkın iradesine karşı gelebileceğini, egemenliğini silah zoruyla korumaya girişebileceğini, bunun da halkı oligarşiyi erkten uzaklaştırmak için barışçı olmayan savaşım biçimlerini kullanmaya zorlayacağını söyleyince, aynı yayın organları çığlık atmaya, komünistlerin kayıtsız iç savaştan yana olduklarını iddia etmeye başlıyorlar.

Sağcı basının iki yüzlülüğü bizi hiç şaşırtmıyor. Halkın iradesinin bastırılmasından yana çıkan açıklamaları bizi şaşırtmıyor, çünkü burjuvazi, "halkın egemenliği"den söz ettiği zaman kendi egemenliğini, "herkes için demokrasi"den söz ettiği zaman yalnız kendine hizmet eden bir demokrasi, kendi egemenliğini tehlikeye sokmadığı sürece yaşayacak bir demokrasi kastettiğini hepimiz pekiyi biliyoruz. Bize karşı çığlık atmalarına şaşmıyoruz. Bu bağrışmaların ardında burjuvazinin şiddetin taşıyıcısı olduğu, rejimini şiddetin her türlüsüne dayandırdığı, devrilme tehlikesiyle karşılaştığı zaman en kanlı şiddete başvurmakta ikircim göstermeyeceği, hatta emperyalistleri yardıma çağıracağı gerçeğini halktan gizleme çabalarının yattığını aynı açıklıkla biliyoruz.

Ülkemizdeki sınıf savaşımının sürekli açığa vurduğu bu gerçeği unutmayacağız. Bu nedenle, egemen sınıfın ikiyüzlü bağrışmalarının etkisine kapılmadan emekçi halka, tekelci oligarşinin ve emperyalizmin onu barışçı olmayan yola zorlaması halinde ideolojik ve politik olarak hazır olması gerektiğini söyledik, söyleyeceğiz.

Ne de öte yandan, barışçı yolun işçilerin çıkarlarıyla, bizim derin insancıl ülkelerimizle tümüyle çeliştiğini unutacağız. İşte bu nedenle tezlerde, partimizin barışçı yolu dayatmak için bütün gücüyle çalışacağını açıkladık.

Barışçı yolun önkoşullarının yaratılması için savaşımın kapsamında, halkın iradesine herkesin saygı göstermesinin canalıcı zorunluluğunun ordunun en geniş çevrelerince anlaşılabilmesi için propaganda ve eğitim çalışmalarının geliştirilmesi de yer alıyor. Halkın asker evlatlarına, tüm demokrat subay ve assubaylara halkın iradesine saygı gösterilmesinin güvence altına alınmasında büyük görevler düşüyor.

Bizim geçiş yolları sorununa ilişkin tutumumuz hem "sol"ların hem de sağ revizyonizmin tutumlarından kesinkes ayrılıyor. Bu çok uzun geçmişli ayırım, Merkez Komitesi kongre tezlerinin yayınlanmasından sonra iki grubun da bize yönelttiği polemiklerde güçlü bir biçimde görüldü.

"Sol"lar silahlı savaşım yolunu tek yol olarak görüyorlar. Herhangi bir barışçı yol düşüncesini tümüyle reddediyorlar. Silahlı savaşım

yolunun olasılığıyla birlikte, barışçıl yolun önkoşullarının nesnel olarak yaratılabileceği, egemen sınıfın silaha başvurmadan halkın iradesine boyun eğmeye zorlanabileceği değerlendirmesini oportünizm olarak niteliyorlar. "Sabırsızlar", tüm güçlüklerden "bir çırpıda" sıyrılmak istiyorlar.

Bu tutumlarının nesnel olarak egemen sınıfa, en kanlı şiddetin taşıyıcısının, özünden kaynaklanarak, ta kendisi olduğunu gizlemesine en acımasız yaradığına inanıyoruz. Bunun yanısıra, halkın erki barışçıl yollardan alabilmesine olanak tanıyacak koşulların yaratılması halinde, silahlı savaş biçimlerine başvurusı delilik olur. Ancak, birçok güçlük olduğu açıktır. Barışçı yolun üstün gelebilmesi için daha pek çok çabanın harcanması, pek çok engelin aşılması gerekiyor. Bu yol da keskin sınıf savaşlarıyla dolu devrimci bir yoldur. Bir gerçeği unutmamalıyız. Barışçı yolun uygulanabilmesi, diğer pek çok şeyin yanısıra, tezlerde de vurgulandığı gibi, «... gerici güçleri felç edecek, onları halkın iradesine karşı her türlü silahlı direniş düşüncesinden caydıracak» devrimci hareketten yana bir güçler dengesinin yaratılabilmesine bağlıdır. Ancak, bu, harcanan her çabaya, yapılan her özveriye değer.

Öte yandan sağ revizyonistler, silahlı savaşım yolu olasılığını tümüyle reddediyorlar; barışçı yolu tek yol olarak görüyorlar. Üstelik bunu tümüyle oportünist bir biçimde anlıyorlar. Bizi, barışçı olmayan yol olasılığını dışlamamış olmakla suçlamaktan başka, barışçı yolu emekçi halkın erki ele geçirmesine yönelik

devrimci stratejimizin kapsamına yerleştirmemizden dolayı da suçlamaları bundandır. Dedikleri şu: Günümüzde sorun, izlenecek yolun kafa kafaya çatışma stratejisinin kapsamında barışçıl olup olmayacağı değil, demokratik olup olmayacağıdır. Ve doğal olarak bunlar için bizim yolumuz anti-demokratik, kendi yolları, yani parlamenter yoldan adım adım reformlar yolu ise, demokratik olmanın dışında bir de özbeöz "Yunan" oluyor.

Revizyonistlerin bu saldırılarına yanıtımız şudur: Biz barışçıl olmayan yolu dışlamıyoruz, çünkü ne geçmişin derslerini ne de egemen sınıfın şimdiki söz ve eylemlerini unutuyoruz. Özellikle de onun silahlı şiddete olan doğal eğilimini unutmuyoruz. Biz, revizyonistler gibi unutmuyoruz bunları, çünkü unutacak olsak halkı politik olarak silahsız bırakmış oluruz. Onu ebediyen sermayenin erki altında yaşamaya mahkum etmiş oluruz.

Biz barışçı yolu barışçı olmayan yolla aynı stratejiye yerleştiriyoruz. Böyle yapıyoruz çünkü barışçı yolun da hedefi aynı devrimci dönüşüm, oligarşiyi erkten uzaklaştırmaktır. Bu yolun da egemen sınıfa iradesini dayatacak güçlü, çok iyi örgütlenmiş bir yığın hareketine dayanması gerekir.

Dahası, şunu belirtmeliyiz: Her iki yol da halkın çoğunluğunun aktif katılımı, çok yönlü katkısını gerektirdiği için işçi sınıfının erki kazanması hangi yoldan olursa olsun, çoğunluğun iradesinin dayatılması anlamına gelecektir. Halkın gerçek egemenliğinin ürünü, ifadesi, bu nedenle de, gerçekten demokratik bir ha-

reket olacaktır. Bu daha da öteye bir demokrasinin çiğnenmesine karşı yöneleceğinden başka hiçbir demokrasi biçimiyle kıyaslanmayacak kadar, ondan üstün olacaktır. Sonuçta, bizce her iki yol da, hem barışçı, hem de barışçı olmayan yol, demokratiktir.

Revizyonistlerin "demokratik", "Yunan yolu" diye niteledikleri antitekelci demokrasi ve sosyalizme evrimci dönüşüm kavramı bir yol bile değildir, çünkü en basit anlamda hiçbir devrimci dönüşümü getirmiyor. Sosyal demokrat bir kavram olan bu kavram, çok uzun süreden beri pratikte izlenmiş, asla halk erkine götürmediği kanıtlanmıştır.

Bu arada, bu konunun son bir yönüne değinelim. Kongre öncesi tartışmalarda kimi yoldaşlar ve dostlar, Tezler'in barışçı yolu daha çok vurguladığı görüşünü öne sürdüler? Kimileri barışçı olmayan yolun vurgulandığını söylerken, kimileri de kendi görüşlerine göre iki yoldan birinin daha çok vurgulanmasını önerdiler.

Gerçekte Tezler, iki yolu da aynı ölçüde vurguluyor. Bizce iki yoldan birini daha çok vurgulayacak olsak, yanılgıya düşme tehlikesine kapılırız. Kararımızı bugünün koşullarına bakarak almış oluruz. Oysa Tezler'de, «Eninde sonunda izlenecek yolu, uluslararası ve ülke içindeki durum, çözümleyici çatışma anındaki güçler dengesi, halk hareketine karşı yerli tekelci oligarşi ile uluslararası emperyalizmin kullanacağı yöntemler belirler» deniyor.

Söz yok, o faktörleri bu günden bilemeyiz. İşte bu nedenle, iki yoldan hangisinin daha bir olası olacağını kestiremeyiz. Bugünden iki yoldan birini önermek, savaşım biçimlerini somut duruma göre saptama yolundaki Leninci konumu yadsımak, düşmanın nasıl hareket edeceğine aldırmamak, ya da önceden tahmin etmekle eşanlamlıdır. Öte yandan, bu konum, tarafsız gözlemciler gibi, kritik anda ne yapacağımızı karar vermek üzere bekleyeceğimiz anlamına gelmiyor. Egemen sınıfın, çoğunluğun iradesine saygı göstermeye eğilimli olmadığını unutmayalım. Bunun böyle olduğu ülkemizde defalarca kanıtlandı. Yine de onları silahlı şiddet kullanmaktan alıkoyacak faktörleri oluşturmaktaki kendi rolümüzü de küçümseyemeyiz.

Ve sonunda silah kullanmaya cüret etseler bile, bunu geri püskürtecek durumda olmalıyız. Bu nedenle bize düşen görev, gereken güçlü yığın hareketini yaratmak için bütün gücümüzle savaşmak, onu somut durumun gerektirdiği, etkin kıldığı her savaş biçimini kullanmaya hazırlamak için ideoloji, politik, örgütsel hazırlığı yapmaktır.

Partimiz, ülkemizin sınıf savaşlarındaki zengin deneyimlerinden yararlanacak, Marksizm-Leninizm'i Yunanistan'ın koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulayarak, anti-emperyalist, anti-tekelci dönüşümleri gerçekleştirmenin, sosyalizme geçiş biçimlerinin somut yollarını arıyor. Bunun sağ ve "sol" revizyonistlerin "modernleştirme", "yenileme" mırıltılarıyla en ufak bir ortak ilgisi yoktur.

Değerli yoldaşlar,

Olanakların elverdiği ölçüde partimizin politikasını, hedeflerini, bunları gerçekleştirmek için düşündüğümüz yol ve yöntemleri özetledik. Bütün bunlar, halk demokrasisine ve sosyalizme yolumuzu oluşturuyor. Bu yol ülkemizin somut koşulları ve özellikleriyle çitişiyor, uluslararası deneyimin doğruladığı toplumsal dönüşümlerin genel yasalarına dayanıyor.

Bu çok önemli bölümü kapatmadan önce, bir soruyu daha yanıtlamalıyız: *Halk demokrasisi kimden ne alacak, kime neyi verecek?*

Bunu iki ana nedenle zorunlu kılıyoruz. Birincisi, tüm partilerin halkın çıkarlarını tatmin etmeye söz verdikleri bir dönemde, bu sözlerin gerçek değerlerinin ne olduğuna bakmaksızın emekçi halkın, sıradan birinin, uğruna birliğe, savaşmaya çağırdığımız halk demokrasisinin kendisine ne getireceğini öğrenmek istemesi son derece doğaldır. Böylesine bir zora, özveriye katlanmalarının değip değmeyeceğini merak edebilirler. Parababaları oligarşisi, eli altındaki çok sayıda kitle iletişim aracıyla, politik partilerin çeşitli kurumlarıyla gerçekleri çarpıtarak kent orta katmanlarını ve köylüleri işçi sınıfının tüm doğal bağlaşıklarını yıldırmaya çalışıyor. Komünistlerin evlerini, tarlalarını, dükkanlarını ellerinden alacakları, hepsini proleterleştirecekleri yalanını yayıyorlar. Bu katmanları, kendi çıkarlarının işçi sınıfının çıkarlarıyla temelden ve dolaysız olarak çatıştığını iknaya çabalıyorlar. Nüfusun çeşitli emekçi katmanlarını işçi sınıfıyla karşı karşı-

ya getirmeye çalışıyorlar. Fakat yaşam, ne var ki, tam tersini kanıtlıyor. Küçük ocak, mal mülk, dükkan sahiplerini ezen, yıkıma uğratan işçi sınıfı, komünistler değil, tekeller ve onların devletidir. Zanaatkarlar, küçük işadamları ve esnaf kendi emek ve özverileriyle elde ettikleri küçük atölye ve dükkanlarının tekellerin ve bankaların boğucu baskısı altında battığını görüyorlar. Tarım ürünlerine düşük fiyat biçen, makinelere, gübreye, kimyasal maddelere yüksek fiyat koyan, işçi sınıfı, komünistler değil, tekeller ve onların devletidir. Büyük mal sahipleri ile tekelci sermayenin çıkarları uğruna köylüleri toprağından, diğer üretim araçlarından edenler onlardır. Köylüyü köyünden süren onlardır. 1960-1971 yılları arasındaki 10 yıllık dönem içinde yıkılan köy ocağının sayısı 102.779'dur. Başka bir deyişle, her yıl binlerce küçük çiftlik sahibi malını yitiriyor.

Küçük çiftlik sahipleri, küçük üreticiler köylerinden yalnız mallarını kaybettikleri için ayrılmıyorlar. Küçücük tarlalarından elde ettikleri düşük gelirle geçinemediklerinden, iki yakayı biraraya getirebilmek için çevredeki büyük endüstri işletmelerinde ek iş bulabilmek için de ayrılmaya zorlanıyorlar. Topraklarını yaşlı analarının babalarının eline bırakarak, ya da büyük üreticilere kiralayarak dış ülkelere göç ettiklerinde de sürülmüş oluyorlar.

Her geçen gün tüm bu katmanların, işçi sınıfı ile birlikte, yerli-yabancı tekelci sermayenin kurbanları olduklarını kanıtlıyor. Parababaları oligarşisinin, ABD-NATO emperyalizminin kurbanlarıdır bunlar. Yaşam yine tüm

emekçilerin, hatta orta işletmelerin ortak düşmanının, ülkemizi acımasızca sömüren, baskı altında tutan tekeller ve emperyalizm olduğunu kanıtlıyor.

Halk demokrasisinin getireceği ilk şey, dışa ve emepryalizme bağımlılığın tüm zincirlerinin kesin olarak koparılması olacaktır. Böylece milyonlarca Yunanlının 150 yıldır yüreklerinde tutuşan ateş gerçekleşecektir. Halk demokrasisi erki tekellerin elinden alacak, emekçilere verecektir. Ülkemiz, bağımsız ve özgür iradesine göre, halkın çıkarlarına hizmet eden demokratik bir planlama temelinde ekonomik açıdan gelişebilecektir. Demokratik özgürlükler gerçek bir gelişme dönemine girecektir. Ancak bu, halk demokrasisinin utkusuyla, ülkenin, halkın tüm sorunlarının bir gecede tılsımla çözüleceği anlamına gelmez. Gerçekte, halk demokrasisinin kurulması, halkımızın büyük bir kurtuluş sürecinin yığın, sınıf ve devrim eylemleri içeren bir sürecin başlangıcı olacaktır. Bu süreç boyunca, tarih, oligarşinin kalelerinin birbiri ardına yıkılışını kaydedecek, ülkemizin sosyalist dönüşümü ile tamamlanacaktır.

Halk demokrasisi düzeni yabancı tekelleri, ulusal açıdan önemli yerli tekellerle birlikte devletleştirilecektir. Geriye kalan tekellerin çalışmaları devletçe kısıtlanacak, emekçi halkın temsilcilerinin demokratik denetimi altına sokulacaktır.

Bu önlemlerin yanısıra, küçük endüstri işletmelerinin modern üretim uygulayabilmeleri için kooperatifleşmeleri desteklenecektir. İşçi ve emekçilerin sosyo-ekonomik koşulları, üc-

ret, iş koşulları, sosyal sigorta, iş yasası, vb. gibi konularda alınacak uygun önlemlerle önemli ölçüde düzelecektir. Kadın-erkek, yaş ayrımları kaldırılacaktır. Emekçi aydınların, bilimadamlarının yaşam ve yaratıcı çalışma koşulları düzeltilecektir. Emekçi halk, işsizliğe karşı korunacaktır.

Köylü gelirleri, ürünlerine, üretim giderlerini karşılayacak, üretimi geliştirmelerini sağlayacak bir kâr payı bırakan garanti fiyatlar saptanarak korunacaktır. Buna paralel olarak, kooperatifleşmenin her türü desteklenecek, çiftçiye, devletleştirilmiş endüstriyel işletmeler eliyle tarım makinaları, gübre, hayvan ve tarım ilaçları, diğer gereksinimleri uygun fiyatlar karşılığında sağlanacaktır. Küçük işadamları ve esnaflara yeterli düzeyde düşük faizli kredi olanağı tanınacaktır. Vergileri düşürülecek, buna özendirileceklerdir. Halkın konut sorununa el atılacak, işçilere, tezgahtarlara, memurlara ve diğer ücretlilere, emekçi aydınlara, köylülere, küçük esnaf ve zanaatkarlara düşük faizli konut kredisi sağlanacaktır.

Emekli aylıklarının büyük ölçüde artırılması, anne ve çocuğun korunması için bir dizi önlem alınacaktır.

Halk demokrasisi cesur bir sağlık bakımı ve çevre korunması programı geliştirecektir.

Yeni düzen ülke çapında eğitim sisteminde temel değişiklikler yapacaktır. Eğitimin modern, demokratik ve insancıl olması sağlanacaktır. Eğitim, ülkenin ekonomik gelişme planıyla bağlanacak ve halkın, ülkenin kültürel ve

toplumsal gelişmesine gerçekten hizmet etmeye başlayacaktır.

Halk demokrasisi, eğitim sisteminin geliştirilmesinin gerekli maddi olanaklarını sağlayacaktır. Emekçi çocuklarının öğrenim olanağını sınırlayan ayrımlar kesinkes kaldırılacak, onlara bu amaçla burs verilecektir. Halka dönük, gerçekten parasız öğrenim her düzeyde sağlanacaktır. Öğrenim standartları bilimsel-teknolojik devrimin gelişimine bağlanacağından yükselecek, üretimin teknik temellerinin gereksinimlerine yönelik olacaktır. Dokuz yıllık birleşik temel okullar kurulacaktır. Teknik ve meslek öğretiminin düzeyi yükseltilecek, okullarımızda spor ve sanat alanında öğretim geniş çapta uygulamaya konulacaktır. Bilim, teknoloji ve araştırma, başta yüksek öğrenim kurumlarında geliştirilecektir.

Toplumsal örgütler ve eğitimciler eğitimde karar alınımına her düzeyde aktif katılacak, öğrenci ve öğretim üyelerinin özgürlükleri bu öğrenim ve kültür yenilenmesinde onlara düşen rolü oynayabilmeleri için tüm öğrenim kurumlarında gelişecektir. Halk demokrasisinde, halkın ve toplumun yaşamında yer alacak önemli değişimler politik ve ekonomik alanla sınırlanmayacak, aynı zamanda kültür alanına da uzanacaktır.

Emekçi halk, kendi yığın örgütleri ve devlet kurumları aracılığıyla, bir kültür atılımına aktif katkıda bulunacaktır. İlerici sanatsal yaratıcılığın sistematik bir biçimde özendirilmesi ve desteklenmesi, bununla içiçe bağlı olarak, halk kültürünün, tüm çağların ve halkların

ilerici mirasının yayılması; halk demokrasisinin kültürel ekseni işte budur. Yığın kültürü için bu savaşım işçi sınıfı ve diğer emekçilerin emperyalizm ve tekeller üzerinde kesin utkuya ulaşmalarının olanaklarını genişleteceğinden, özel bir önem kazanıyor. En başta, emekçi halk ilk kez tekellere ve emperyalizme karşı sınıf savaşlarında, devlet gücünü halk demokrasisinin gücünü yanlarında bulacaklar. Bu olgu, halk demokrasisi düzeninin emekçi halkın yaşamında sürekli iyileşme için açacağı perspektifin kavranmasında kilit rolü oynuyor.

DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜĞÜN ÜST BİÇİMİ

Halk demokrasisinde, bugün emekçi halkı baskı altında tutan, onu hakettiği toplumsal konumdan alıkoyan, özgür olmayan otoriter, politik yapı tarihe karışacaktır. Bunun yerine halk özgürlükleri gelişecek, emekçi yurttaşın kişiliği, eşitliği gerçekten tanınacak. Yığınsal halk hareketi toplumsal gelişmenin bir etkeni olarak tanınacak, güçlendirilecek.

Halk demokrasisi düzeni demokratik anayasal sınırları içinde hareket eden tüm partilerin serbest varlıklarını, eylemlerini güvence altına alacaktır. Halk demokrasisi, demokrasinin bir üst biçimine, sosyalist demokrasiye atılımı sağlayacak yeni toplumsal politik örgütlenme biçimlerini pekiştirecektir. Tepe'nin eylemleri ile yığınların tabandan eylemleri aynı amaçta odaklanacaktır: Demokrasiyi bir biçimsel seçme hakkından çıkarıp, yürütme gücüne yığınların her düzeyde ve her alanda dolaysız ve aktif katılımına dönüştürmek. İşçiler,

köylüler, zanaatkarlar, küçük işadamları, aydınlar ve öğrenciler, özyönetimin üst biçimlerini göreceklerdir. Her birinin örgütleri, kendi hak ve sorumluluklarına ilişkin kararlar alınmasına önemli ölçüde katılacaklardır. Devrimci hareketimizin tarihsel deneyimlerinden yararlanmak yerel halk yönetimi alanında önemli yer tutacaktır. Böylesi bir demokratik yapıda, emekçi halk ilk kez toplum yönetiminde etkin bir rol oynayacaktır. Halk demokrasisi durağan, tamamlanmış birşey olmayacaktır. Kapalı, değişmez sınırlarla çevrili bir toplum olmayacak. Yığınların sürekli atılımlara, daha büyük utkulara koşması toplumun egemen özelliği olacaktır.

İşte değerli yoldaşlar, halk demokrasisinin getirecekleri bunlardır. İşçi sınıfına, tüm halka gösterdiğimiz, onları, gerçekleşmesi uğruna birliğe, savaşa çağırdığımız temel çözüm budur.

VI. BAZI BELİRLİ PARTİ SORUNLARI ÜZERİNE

Cunta diktatörlüğünün yıkılmasından birkaç ay önce toplanan YKP'nin 9. Kongresi, tüm parti çalışmasını yığınlarla, en başta işçi sınıfıyla ve özellikle fabrika işçileriyle sımsıkı bağlı, güçlü parti örgütünün kurulmasına yoğunlaştırmıştı. Parti bu sağlam yönde tek yumruk gibi genç ya da yaşlı savaşçısıyla, legal-illegal, özveriyle çalıştı, olağanüstü bir iş başardı.

Bu çalışmanın en önemli bileşenleri şunlardı: Yunanistan'ın her bölgesinde örgütlen-

me, temel parti örgütleri'nin (KOV) parti yaşamının, parti kuruculuğunun temel hücreleri olarak, eylemlerinin göreli gelişmesi, yığın çalışmasına, Parti'nin yığınlarla olan bağlarının güçlendirilmesine yönelmeleri, herşeyden önce parti üyelerinin yenilenmesi için bir kaynak oluşturan Yunanistan Komünist Gençliği'nin (KNE) çalışmalarının yükselmesi, parti içi demokrasisinin, kollektif çalışmanın, demokratik santralizmin bu temel bileşenlerinin güçlendirilmesi, deneyimin, Marksizm-Leninizm'in teorik bilgisinin ilk kez yeni üyelere aktarılması, kadroların giderek yenilenmesi.

Bölücüler, revizyonistler komünist hareketin "yenilenmesi" aldatmacası üzerine laf ebeliği yaparken böylece Marksizm-Leninizm'den saptıklarını örtbas etmeye çalışırken, YKP, geçmişin zengin deneyimlerinden Marksizm-Leninizm'in ışığında yararlanarak, politikasını devrimci bir biçimde geliştiriyordu, parti yapısına ilişkin Leninci ilkelere bağlı kalarak üye sayısını, kadro potansiyelini yeniliyordu.

Yaşlı yoldaşların deneyimlerini genç yoldaşlarımızın ve KNE üyelerinin coşkunluğuyla kaynaştıran parti, diktatörlük sonrası dönemde ülkemizin halkının savaşlarında her zaman öncü konumunu aldı. Her politik savaş, YKP'nin halkın arasındaki konumunu sağlamlaştırmasında yeni bir atılım oldu.

Bunların sonucu bugün 10. Kongresi'ni yapan YKP, daha olgun, politik, ideolojik ve örgütsel olarak daha sağlam ve güçlüdür. 10. Kongre YKP'nin ilerleyişinde çaba dolu, önem-

li bir dönemi kapatıyor, aynı zamanda gelişmesinde yeni bir dönemi açıyor.

Bu kürsüden, parti örgütünü yeniden kurmak ve politikasını başarıya ulaştırmak için savaşan tüm parti savaşçılarına, üye, sempatizan ayrımı yapmadan derin takdirimizi bildiririz.

Ancak, kendini beğenmişliğe düşmeyelim. Zayıflıklarımıza dikkati çekmek, bunları aşabilmemiz için, bunlar zorunludur. Partiyi geliştirme yolundaki yeni görevleri de belirtmemiz gerekiyor. Merkez Komitesi tezleri bu sorunların bir bölümüne eğiliyor, inceliyor.

Parti kuruculuğunun her yönünde, uygulamada zayıflıklar görülüyor. Bu zayıflıkların büyük bir bölümünün, ezici çoğunluğu yeni olan üyelerimizin deneyim eksikliğinden kaynaklandığını biliyoruz. Buna karşı, bu zayıflıkların en kısa zamanda giderilmesi, partimizin önünde duran yeni nitel sıçramayı gerçekleştirmesi için zorunludur.

YKP'nin çalışmalarının genel olarak düzelmesinde ara halka temel parti örgütleri'dir (KOV). Bunlar, partimizin temel hücresidir. İşçiyle, köylüyle, zanaatkarla, küçük işadamı ile, aydınla ve gençlikle doğrudan ilişkiye giren bu örgütlerdir. Parti politikasını yığınlara canlı bir şekilde ileten bu örgüttür. Hücre, parti politikasını, partinin tümüyle birlikte tabanda saptıyor, partinin iradesini çevresinde yığın çalışmasıyla, sorumlu bir biçimde dile getiriyor.

Bu konuda ne kadar yol kat ettik?

Çoğu KOV'lar girişkenlik, yığın çalışması, yeni üye kazanımında şaşırtıcı örnekler verebilirler. Ancak, partinin temel hücrelerinden beklediği ölçüde bir çalışmayı, girişkenliği henüz gösterememiş pek çok KOV'umuz var. Her parti üyesine bir görev düşecek biçimde bir işbölümünü gerçekleştirmeyi başaramamışlar. İşin yükü birkaç yoldaşın omuzunda olmamalıdır. Çeşitli parti ödevleri yeteneklerine göre, eski-yeni tüm üyelerin arasında bölüştürülmelidir. Eski yoldaşların deneyimleri yeni üyelere eksik aktardıkları oluyor. Üyelerin görüşlerinin küçümsendiği oluyor. Ayrıca, kimi yönetici yoldaşların yanlış görüşlere karşı sabır göstermeyip, idari yöntemler seçtikleri oluyor.

Yeni üyelerin sürekli komünist eğitimi için, eleştiri-özeleştiriyle birlikte partiye karşı sorumluluk duygusunun ve disiplininin sürekli geliştirilmesi için planlı bir çalışma yürütmek gerekiyor. Bir dizi temel parti örgütündeki büyük üye artışları ile birlikte, parti örgütlerinin işleyiş biçimine özel bir önem vermek gerekiyor.

Temel parti örgütlerinin ve genelinde tüm parti örgütlerinin çalışmalarında ortaya çıkan zayıflıkların kaynağı, en başta, yöneticilerin çalışmalarının istenen düzeyde olmayışıdır. Bu konu, en başta temel parti örgütlerinin komitelerini, semt ve bölge komitelerini ilgilendiriyor. Çalışmaların incelenmesinde, üzerinde düşünülmesinde, yönetici organların aksaklıkları görülüyor. Bu organların önde gelen kadrolarının alt örgütlere özel, somut yönlendirme ve yardımları da noksan kalıyor.

Pek iyi bilindiği gibi, partinin ve tüm örgütlerinin çalışmasında ve eylemlerindeki ana faktör denetimdir.

Parti'de, temel parti örgütlerinden Merkez Komitesi'ne kadar bu denetimin gereken düzeyde olmadığını itiraf edelim. Bu özellikle birtakım önde gelen organlarda oldukça düşüktür. Bu, onların en zayıf ve kritik noktalarıdır. Doğru kararlar alınıyor ama zaman zaman, özellikle yönetici organların, bu organların başında olan yoldaşların sistemli denetimi olmadığından, uygulanmıyor, ya da eksik uygulanıyor. Denetimi geliştirmek, kararların uygulanışını hem yukardan, hem de aşağıdan denetlemek için kesin bir silkinme zorunludur. Aynı zamanda partinin sendika ve diğer yığın örgütlerindeki üye ve kadrolarının çalışmalarının daha iyi olması için özen göstermesi gerekiyor.

Yığın örgütlerindeki komünistlerin çalışmalarında belli bir dar görüşlülük gözüküyor. Kimi yoldaşlar, yığın örgütlerinde yalnız komünistlerin değil, fakat partisiz ya da diğer partilerin taraftarlarının da ortak hedefler etrafında savaşmak için biraraya geldiklerini unutuyorlar. Partide uygulanan, parti üyeleri için geçerli olan davranış kistaslarını, çalışma yöntemlerini yığın örgütlerinde de uygulamaya çalışıyorlar.

Komünistler yığın örgütlerini kendi bütünlüğü, bağımsızlığı içinde görmelidirler. Örnek, tutarlı demokratik davranışlarıyla komünistler, örgüt üyelerinin güvenini kazanmaya çalışmalı, örgütün hedefleri doğrultusunda ya-

pabileceklerinin en iyisini yapmalıdırlar. Çalışmalarında her zaman bu örgütlerin daha çok üyesini örgütün demokratik yaşamının geliştirilmesine, sorunlarının tartışılmasına katmaya, bunu ikna yoluyla yapmaya çalışmalıdırlar. YKP'nin halk hareketi içinde oynamaya azmettiği öncülük rolü, ancak böyle bir çalışmayla güçlendirilebilir.

Temel parti örgütleri, tüm parti örgütleri, bugüne dek başardıklarına dayanarak, bölge çalışmalarına, çevrelerindeki yığınlara dalıcı bir biçimde eğilmeleri gerekiyor. Parti programını, politik çizgisini yığınlar arasında sistemli biçimde günbe gün yaymalıdırlar. Halkı dinlemeleri, sorunlarını öğrenmeleri, bunlara çözüm bulmalarına önderlik etmelidirler.

Partimiz, günlük savaşlarında, öncelikle işçi sınıfı arasından, en başta endüstri işçileri arasından yeni üyeler kazanmak için daha kararlı adımlar atmalıdır. Bu görev, partinin geliştirilmesinde, gündem başıdır.

Partimizin örgütsel yapısı ve işleyiş biçimi demokratik santralizmin sınanmış temellerine oturtulmuştur. Biliyoruz, partinin illegal olduğu, büyük baskı gördüğü dönemlerde, sıralarındaki demokrasi kaçınılmaz olarak sınırlandı, ya da dolaylı yollarla ifadesini buldu. Bir dizi sorunun zorunlu olarak acil çözülmesi gerekiyordu.

Partinin legale çıkması, sorunların yalnız Parti içinde değil, halkla da açıkça tartışılmasına yeni olanaklar açıyor. Ne var ki, bunun, günün koşullarına uydurulması gerekiyordu, yine de gerekiyor. YKP'nin politikası ve çalışma-

sını sınıf düşmanına karşı korumanın tüm Yunanistan Komünist Partisi üyeleri için tüzükte belirtilmiş, sürekli bir görev olduğunu unutmayalım.

Değerli yoldaşlar,

Parti bugün bünyesinde kendini partiye adamış, enerjik, özveriyle çalışan, eski ve yeni kadroların oluşturduğu değerli bir potansiyel taşıyor. Yeni kadroların çoğunda belli bir politik yetişkinlik, yeniye karşı duyarlılık var. Yığınlarla bağları var. Sorunlara belli ölçüde düşünerek yanaşıyorlar. Büyük bölümünün deneyim eksikliği, ana olarak Parti'de hızla yükselmiş olmalarından kaynaklanıyor.

Kadroların çoğunun, özellikle gençlerin ideolojik ve politik eğitimleri zayıf olduğundan, bunlar, parti çizgisini özümsemede ve yaşama geçirmede güçlük çekiyorlar. Çoğu yeni kadro, parti yaşamının Leninist yasalarını ve parti yönetiminin ilkelerini henüz hazmetmedikleri için önderlik etmede güçlüklerle karşılaşıyorlar. Zaman zaman bunlar üyeleri yönlendireceklerine, çalışmalarını emir verme ve gereksiz gözlemlerle sınırlıyorlar. Bazan, taktiklerin hızla değişmesi gereğinde, ikircimli davranıyor, uyumda güçlük çekiyorlar. Ayrıca, bazı kadrolarda da kendini beğenmişlik belirgin oluyor.

Yetenekleri ama ciddi zayıflıklarına karşı ardıcıl savaşması gereken yaşlı kadrolar var. Bunlarda kendilerinden hoşnutluk görülüyor. Koşullara uymayıp, bilgilerini derinleştirmeyip, sonunda da gerilerde kalıyorlar.

Genel bir gelişme görülmesine karşın kadroların toplumsal bileşimi halen bir sorundur.

Parti ve kitle çalışmasının her alanında daha çok yeni kadroların yetiştirilmesi hareketin acil gereksinimleridir. Bu sorun, derinlemesine araştırmayla varılacak uzak görüşlü bir politikayla çözümlenebilir.

Partinin özel hedefi, kısa sürede yeterli sayıda üst düzeyde genç kadroların yetiştirilmesi olmalıdır. Bu, geniş ölçüde, parti içinde ortaya çıkan ciddi boşlukları doldurmayı ve partinin üst ve en üst organlarını yenilemeyi olanaklaştıracaktır. Kadroların yetiştirilmesi ilke olarak, temel örgütten başlamalı, işçi sınıfının savaşımı ve halkın günlük savaşımı içinde olmalıdır. Kadroların yetiştirilmesinde, belli yönetici organlardaki ikircimliliğe karşı ardıcıl savaş verilmelidir. Parti, kadrolarından zorunlu olarak daha çok şey beklemelidir.

Öncelikle, fabrikalardan gelen işçi sınıfı kadrolarının yüzdesinin artırılmasına özel bir titizlik gösterilmelidir. Ayrıca, her alanda çalışan, işçi sınıfından gelme kadınlar başta olmak üzere, tüm kadın yoldaşların yetiştirilmesine de önem verilmelidir. Kadroların ilerlemesinde kıstas, partiye inanç ve bağlılık, parti ilkelerine kesinlikle uymak, kendini adamak ve özveriye hazır olmak, yığınlarla bağlanmak, parti politikasını yaratıcı uygulama yeteneği, belli politik ve ideolojik bilgi düzeyinde olmak, girişim ve sorumluluk duygusu, alçak gönüllülük ve parti standartlarını korumaktır.

Kadroların gelişmesi için somut yardım yapılmalıdır.

Parti çalışmasının çeşitli kesimlerinde ve yönetici organlarda eski ve yeni kadrolar uyumla birleştirilmelidir. Yeni kadroların canlılığı, eskilerin deneyimi ile kaynaştırılmalıdır. Eski kadrolar, yeni kadrolara olduğunca yardım etmekle ve sürekli olarak kendi politik ve ideolojik düzeylerini hareketin bugünkü karmaşık istemlerine göre geliştirmek ve yenilemekle yükümlüdürler. Buna karşın, genç kadrolar da eski kadroların verebilecekleri olumlu herşeyi, deneyimlerini öğrenmeye çalışmalıdırlar.

Partinin yönetici organları, yarının parti kadrolarının okulu olan Komünist Gençliğin (KNE) kadrolarına yardım etmelidir. Özellikle örgütlenme, çalışmaları denetlemede, onların sınıf savaşçıları olarak yetişmesi ve politik bilinçlerinin yükseltilmesine çalışmalıdır.

Partinin çizgisini yaratıcı biçimde özümseyebilmek, daha çok gelişmek ve sorumlulukların daha iyi bilincinde olmak için temel ön koşul, herşeyle birlikte, kadroların Marksizm-Leninizm'le silahlandırılmasıdır. İşçi kadrolarının ideolojik ve politik düzeyinin yükseltilmesi için özel yardımda bulunulmalıdır.

MERKEZ KOMİTESİ'NİN ÇALIŞMALARI

Partinin legale çıkmasıyla, parti güçlerinin gözden geçirilip, parti kadrolarına yeni görev dağıtımı için, Merkez Komitesi'nin ve Politik Büro'nun tüm çalışmalarını yeniden örgütlemek gerekti.

Merkez Komitesi ve Politik Büro politik değişimden sonra bu sorunları tez ele aldılar.

9. Kongre'den bu yana Merkez Komitesi ve Politik Büro, ortaya çıkan politik, örgütsel ve ideolojik sorunlarla uğraştı. Düzenli ve kollektif bir biçimde çalıştı. Bu, eksikler yok demek değildir.

Merkez Komitesi Plenumu dışında, çeşitli sorunlar üzerinde, o anda Atina'da ve yakın çevrede bulunan üyelerin katıldığı diğer bazı toplantılar düzenlendi. Bütün bu toplantıların parti çalışmasına önemli katkıları oldu.

Aynı zamanda Merkez Komitesi üyeleri ve aday üyeleri sorumlu parti görevleri yüklendiler.

Konuların daha yakından incelenmesi, denetlenmesi ve Merkez Komitesi ve Politik Büro'nun çalışmalarının daha merkezi, sistematik ve rasyonel olması ve görevlerini tam olarak yapabilmeleri için Merkez Komitesine bağlı bir dizi komite ve özel bürolar oluşturuldu. Ayrıca, Politik Büro'nun, dikkatini ana politik ve örgütsel konular üzerinde toplayabilmesi için Politik Büro ve Merkez Komitesi üyelerinden oluşan bir örgütlenme bürosu kuruldu.

9. Kongre'den bu yana Merkez Komitesi üyelerinde iki kişi dışında bir değişiklik yapılmadı. Bunlardan birincisi, Tzevrenis'tir. Tzevrenis, tutuklandığında, partiyi polisin eline verecek itiraflarda bulunduğundan, Merkez Komitesi Plenumu kararıyla, görevinden alınarak partiden atıldı. Kongreye önerimiz, bu kararın onaylanmasıdır. İkinci kişi Merkez Komitesi adaY üyesi yoldaş Fotastır. Bununla ilgili olarak kongrenin karar alması gereken, Parti Kontrol Komisyonu'nun özel raporu vardır.

Merkez Komitesi, kendisinin ve Politik Büronun çalışmalarını olumlu olarak değerlendirmekle birlikte bazı zayıflık ve eksikliklere dikkati çeker. Şöyle ki:

İşlerin iyi planlanması ve sistemli olarak örgütlenmesi büyük ölçüde aksıyor. En başta, Merkez Komitesi'nin çalışmalarına yardım etmek için kurulan organların kadro sayısı eksiktir. Bu organlar her zaman doğru çalışmıyor. Bu nedenle, sorunlar etraflıca çözümlenemiyor. Partinin her geçen gün daha fazla görevler yüklenmesiyle, Merkez Komitesi'nin ve Politik Büro'nun görevlerini geliştirmek ve rasyonel biçimde örgütlemek sorunu acildir. Merkez Komitesi'nin ve Politik Büro'nun çalışmalarına destek verebilecek komite ve bürolara yeni kadroların kararlı olarak getirilmesi bu sorunun çözümünde en büyük etkendir.

Sorunların ve hareketin deneyiminin genelleştirilmesinin teorik incelenmesindeki yetersizlik Merkez Komitesi'nin diğer ciddi bir eksikliğidir. Bazı olumlu gelişmelere karşın, bu konuda, Merkez Komitesi'nin birçok üyesi partinin ve hareketin en genel sorunlarının incelenme ve çözümlenmesinde yeterince katkı yapmıyorlar.Bunun altında, günlük çalışmaların içinde tamamen boğularak bu gereksinimi küçümsemek yatıyor. Bu nedenle, bu soruna, yani genelinde, ideolojik, politik ve teorik düzeylerinin yükseltilmesine gereken önemi vermiyorlar. Bu yönde bir çabanın örgütlenmesinin henüz yeterince gerçekleştirilmemesi de diğer bir etkendir.

Merkez Komitesi'nin diğer bir ciddi zayıflığı da, özellikle, anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik güçlerin birleştirilmesi, demokratik güçlerin işbirliği ve sendikal hareketin yapısıyla ilgili bazı belgelerinde yeterince berraklığın olmayışıdır. Ayrıca, belli konularda partinin çizgisi gerektiği kadar çabuk belirlenmedi.

Son bir sorun: Bildiğiniz gibi gündemde parti tüzüğünde belli değişikliklere ilişkin bir madde var.

Bu maddeye de kısaca değinmeme izin verin.

Elinizdeki ilgili belgelerde de gördüğünüz gibi, bu değişiklikler yalnızca üç noktayı içeriyor.

Tabii ki, tüzükte, uygulamada ortaya çıkan fakat temel olmayan bazı eksikler ve tam doğru olmayan ifadeler de vardır.

Tüm bu küçük yanlışların düzeltilmesi, tüzüğün baştan aşağı gözden geçirilmesini gerektirir ki, bu da hazırlık ve zaman ister. Hem Kongre öncesi tartışmaları uzatacağı için, hem de çok acil ve gerekli olmadığından, Merkez Komitesi, partide böyle bir konuyu tartışmaya açmaya gerek görmedi. Merkez Komitesi, bu nedenle önemli ve acilen gerekli aşağıdaki değişiklikleri kongreye sunmakla yetindi.

Partimizin tüzüğü, 9. Kongre'de, Amerikan yanlısı cunta döneminde kabul edilmişti. Tüzüğün girişinde diktatörlüğün yıkılması savaşımının bir görev olarak eklenmesi bu nedenledir.

Bugün, bu, gerçek duruma uymadığından ilgili maddenin Programla uyuşturulması gerekiyor.

İkinci değişiklik, partiye üye alınmasına ilişkin 4. maddeyi kapsar. Bu maddede partiye üye olmanın koşulu, aday üyelerin kendilerini «komünizm davasına adamış» kişiler olmasıdır. Bu koşulun abartıldığı ve partinin her aday üyesinin bunu yerine getirmeyeceği açıktır. Bu koşulun eksiksiz uygulanışı, doğrudan üye alımına zarar verir çünkü kendini «komünizm davasına adamış» ancak birkaç tane aday bulunabilir.

Üçüncü nokta, Merkez Komitesi'nde bir sekreterliğin kurulmasını sağlayan bir maddenin tüzüğe eklenmesidir.

Geçtiğimiz yıllarda Politik Büronun işleyişinden edinilen deneyim, onun, çalışmalarının önemli kısmını güncel örgütsel ve benzeri işlere ayırması nedeniyle, daha genel politik sorunlara eğilemediğini gösterdi. Bu durum, onun, politik önderlik yapma görevini aksattı.

Yaşam, güncel örgütlenme, parti çalışmasında diğer ufak sorunlarla ilgilenecek, Politik Büro'ya bağlı ek bir organın gerektiğini gösterdi. Merkez Komitesi bir örgütlenme bürosu kurarak geçici de olsa gereksinimi karşıladı. Sorun, köklü olarak, ancak Merkez Komitesi'nde bir sekreterliğin kurulmasıyla çözümlenebilir. Bu sekreterlik, Politik Büro'nun bir seksiyonu olmayıp, Merkez Komitesi ve Politik Büro üyelerinden oluşturulan bir organ olacaktır. Bu sekreterlik, Politik Büro'nun denetimi altında çalışacak ve kararların uygulanması ve di-

ğer pratik ve güncel konuların denetimiyle görevlendirilecektir.

PARTİ BÜTÇESİ

9. Kongre'den bu yana geçen dönemde üyelerin kesenekleri ve partinin dostlarının çeşitli katkıları ile partinin gelirinde sürekli bir artış gözüküyor. 10. Kongre onuruna açılan partiyi ekonomik güçlendirme kampanyası ve seçimler nedeniyle açılan özel kampanya, üyelerin, kadroların ve parti dostlarının çabalarıyla, tam bir utkuyla sonuçlandı. Her ikisinde de tüm parti örgütleri öngörülen hedefleri aştılar. Bu, parti için büyük bir politik utkudur. Yunan halkının geniş katmanları arasında partinin saygınlığının ve büyük etkisinin yansımasıdır.

Aynı zamanda, Merkez Komitesi, partinin gelişmesi, toplumsal ve politik savaşımın yükselmesiyle birlikte maddi gereksinimlerin de arttığını belirtir. Tekellerden büyük destek sağlayan burjuva partilerine karşın partimiz maddi gereksinimini yalnızca emekçi halkın katkılarıyla sağlayabilir. Parti örgütleri, politik önemi büyük bir somut görev olan üyelik kesenek-lerinin düzenli toplanmasını sağlamakla yükümlüdürler. Aynı zamanda partiye yapılan katkıları artırmak için tüm olanaklar kullanılmalıdır. Bu, politik önemi büyük bir görevdir. Partinin eylemlerinin gelişmesini, bununla birlikte de sempatizanlarla, emekçi halkla ve demokratlarla yakın bağların kurulmasını sağlamlaştırır. Tüm parti örgütleri kendikendine

yeterli olmalı, aynı zamanda da bütçelerini ustalıkla idare etmelidirler.

Değerli yoldaşlar,

Partimizin 9. Kongresi, cunta diktatörlüğü sırasında sınıf düşmanımıza ödün veren komünistlerin partiye geri alınıp alınmamalarının incelenmesini 10. Kongre'ye bıraktı.

Merkez Komitesi, kongreye, bu konuyla ilgili bir karar tasarısı sunmuştur.

PARTİNİN İDEOLOJİK ÇALIŞMASI

9. Kongre'den bu yana partinin ideolojik propaganda çalışması arttı. Temmuz 1974'teki politik değişimle birlikte parti yayınları legal çıkmaya başladı.

Rizospastis'in içeriği uyumlu bir gelişme gösterdi ve dağıtımı sürekli arttı. *Komünist İnceleme* dergisi gelişti ve dağıtımı artıyor. *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisinin Yunanca baskısının da dağıtımı artıyor. Marksizm-Leninizm klasiklerinin ve çağdaş Marksizm yapıtlarının ve diğer ilerici kitapların yayımı büyük ölçüde arttı.

Parti eğitiminde atılım yapıldı. Dersler ve seminerler düzenlendi. Yığınsal dağıtılan yayinlar çıkarıldı.

Tüm bu çalışmalar hem Marksizm-Leninizm'i yaydı, hem de, düşman ideolojiye karşı saldırıya katkıda bulundu. Partinin çizgisinin yığınlara malolmasını, sağ ve «sol» oportünizme karşı savaşımı, komünist hareketin, ülkenin sorunlarını incelemeyi, partinin ve KNE'

nin kadro ve üyelerinin ideolojik düzeylerinin yükselmesini sağladı.

Tüm bu gelişmelere karşın ideolojik ve propaganda çalışmasında ciddi zayıflıklar vardır. Çalışmaların niteliği, ne partinin savaşımının gereksinimlerine ne de gelişmesine uygun değildir. İdeolojik ve propaganda çalışmalarıyla yükümlü merkezi organlar, partinin çizgisinin açıklanmasında, çeşitli yönlerinin geliştirilmesinde, ve bunların sürekli zenginleştirilmesinde gereğince başarılı değillerdir. Parti politikasının yığınlara maledilmesi için yığın propagandası çalışması da geride kalıyor. *Rizospastis*'in dağıtımının artması için tüm olanaklar kullanılmıyor. Yığın propagandası için materyal göreceli olarak yetersizdir. Parti politikasını olduğunca geniş biçimde yaymak için ne yeterince çaba harcanıyor, ne de yığın propagandasının tüm biçimleri kullanılıyor.

Sınıf düşmanının, ideolojik ve politik saldırıları, her boydan oportünistlerin görüşleri, gereğince derinlemesine incelenmedi; bunlara, her zaman da ikna edici biçimde ve anında karşı çıkılmadı.

Parti organları parti içi eğitim sorunlarıyla gereğince ilgilenmiyorlar. Partinin birçok üye ve kadroları Marksizm-Leninizm'le silahlanmak, bilgilerini derinleştirip yenilemek yolunda gerekli çabayı gösteremiyorlar.

Son dönemde, ideolojik savaşımda bir keskinleşme görüldü. Uluslararası emperyalizm, sosyalist sistem ve dünya komünist hareketini zayıflatmak için ideolojik çabalarını yoğunlaştırdı.

Ülkemizdeki gerici güçler emperyalizmin tüm ideolojik oyunlarına aktif katılıyor ve komünist harekete karşı ideolojik ve politik kampanyalarını birçok yoldan geliştiriyorlar. Geniş halk yığınlarının bilincinde YKP'nin saygınlığını zayıflatmak, bunların ana amaçlarından birisidir. Aynı zamanda sağ ve "sol" oportünistler de Marksizm-Leninizm'in özüne, YKP'nin çizgisine ve çalışmalarına karşı saldırılarını artırdılar. Bütün bunların yanısıra, koşulların kendisini çok yönlü savaşımın sorunları ideolojik savaşıma özel, giderek artan bir önem kazandırıyor; daha büyük çaba, partinin ideolojik çalışmasında daha yüksek bir düzey gerektiriyor.

Yoldaşlar,

Yığınların bilincindeki anti-emperyalist, anti-tekelci doğrultuda oluşan önemli değişimleri, bunların bizim kendi çalışmalarımız açısından yarattığı olanakları unutmamalıyız. Yığınların radikalleşmesi olgusu, egemen sınıfın derin bir ideolojik kriz içinde bulunduğu koşullarda gelişiyor. Dahası, harp sonrası dönemde egemen sınıfın kaba antikomünizm, "milliyetçilik" ve uşaklık politikasının ciddi yaralar aldığı bir dönemde gelişiyor.

Ancak, yığınların bilincindeki değişimin onları kendiliğinden tutarlı konumlara götüreceği, veya olumlu politik tavır ve sonuç doğuracağı beklenemez. Ayrıca, yığın hareketine katılan yeni toplumsal katmanlar ve güçler, burjuva, küçükburjuva fikirleri, reformist, sağ ve "sol" oportünist görüşleri de, devrimci hareke-

te beraberlerinde getirirler. Bunun yanısıra, egemen sınıf, yığınların radikalizmini, yanlış yönlere, çıkmazlara saptırmak ve burjuva ideolojisinin "sınırları" içine kapatmak, ya da küçükburjuva sosyalizmine, hatta anarşizme itmek için her türlü çabayı harcar.

Egemen sınıf sözümona "Avrupalılık fikri" ni öne sürerek ulusal bağımlılık ideolojisini "modernize" etmeye çalışır. Bunlar, "Yunan fikri", "Yunan-Hıristiyan uygarlığı" gibi metafizik teoriler üzerine mırıldanıp dururlar. Ancak, eski, yeni, modernize edilmiş biçimleri, değişiklikleri ile birlikte anti komünizm ve anti-Sovyetizm her zaman başı çeken ideoloji olarak kalıyor.

Temel görev, yığınların doğruya yöneltilmesidir. Bu, yığın hareketinde kafa bulandırıp, onu yanlış yönlere iten küçük-burjuva sosyalizmini çürütmeyi, milliyetçiliğe, revizyonizme, "sol"culuğa karşı geniş çapta ideolojik savaşımı öngörür.

Demokrasi ve sosyalizm savaşında işçi sınıfının öncü rolünü reddeden tez çürütülmelidir. Bu tez, anti-tekelci sınıf savaşımının önemini küçümseyip yerine, sınıf uzlaşmacılığı, işbirliği getirmekte, ya da metropollerle üçüncü dünya ülkelerini birbirleriyle karşı karşıya getirmek gibi bilim dışı bir formülasyonun arkasına gizlenip sınıfsız ulusal liberalizm, milliyetçilik propagandası yapıyor. Dahası, çeşitli değişiklikleriyle birlikte, "Yunan sosyalizmi" kavramına karşı savaşmalıyız. Bu kavramlar, ulusumuza özgü farklılıkları mutlaklaştırırken, bizi de yabancı modelleri kopyeyle suçluyor.

Bunlar, sosyalizmin özünü çarpıtmak, genel yasalarını tanımamak ve yaşayan sosyalizmin kuruluşunda kazanılan deneyimleri reddetmek amacıyla yapıyorlar.

İlkeli, güçlü bir ideolojik cephe kurmak için, düşman propagandasını çürütmek ve oportünist tezlere karşı polemik yapmak yetmez.

Fikirlerimizin, programımızın ve halkımızın ve ülkemizin sorunlarının çözümü için önerilerimizin bütünsel ve uyumlu bir şekilde geliştirilmesi gerekir.

Ancak bu şekilde getirdiğimiz devrimci açılıma bir ülkünün çekiciliği kazandırılır, yığınlar militan eylemlere geçirilebilir ve yığın hareketine önderlik işlevi —ki işçi sınıfınındır— pratikte gerçekleştirilir. Bu konuyla ilgili olarak, parti propagandası, basın, yayınları ve kitle eğitim çalışmaları önemli rol oynamalıdır. Ve doğal olarak fikir savaşlarına katılacak emekçi halka bilgi taşıyıp, ona politikamızı açıklayacak, ve onları ikna edip eyleme çekecektir.

Değerli yoldaşlar,

Yaşam, karşımıza, işçi sınıfının savaşımının yeni sorunlarını incelemek ve öğrenmek, teorimizi geliştirmek gibi ciddi bir görev koyuyor. Bu çalışma ancak ve ancak pratikte doğrulanmış olan Marksizm-Leninizm ilkelerine dayanırsa gerçekten verimli ve yaratıcı olabilir. Bu yöndeki sistematik çabaları güçlendirme gereksinimi acildir. Politikamızın daha derin bilimsel temellere oturması ve partimizin çalış-

masının yöneliminin giderek tam olarak belirlenmesi için bu bir ön koşuldur.

Bir sürü sorunlar, en başta geniş yığınların savaşımının yoğunlaştığı ana, ekonomik ve toplumsal sorunlar (örneğin Yunan ekonomisinin bağımlılığı, kriz, Yunan toplumundaki sınıflar, devlet, anti-emperyalist, demokratik güçleri biraraya getirme sorunları, kültürel sorunlar vb.) komünistlerin önünde incelenmek ve geliştirilmek üzere duruyor.

Bu teorik çalışma için partinin bilim adamları ve uzmanları biraraya getirilip, uyumlu işbirliği sağlanmalıdır. Parti bunun için gerekli ön koşulları sağlamalıdır.

Parti, bu çerçevede ilerici Yunan aydınlarının yaratıcı çalışmalarını ve yeteneklerini örgütlü ve yöntemli bir biçimde kullanmalıdır.

Burada bir kez daha ilerici aydınlarla ilişkilerimizi eleştiri-özeleştiri süzgecinden geçirip incelememiz, güçlükleri ve bu alanda nerelerde geri kalındığını saptamamız gerekir. Aydınlara ve genel olarak kültürel ve entellektüel yaşamı etkileyen sorunlara karşı daha genel bir politika çizmemiz gerekiyor. İlerici Yunan aydınlarına, yerlerinin işçi sınıfının yanında olduğunu açıkça göstermekle görevliyiz. Aydınların işçi sınıfı savaşımına militanca katılmaları, politikamızın ciddi sorunlarından biridir. Aydınların fikirlerini ve eylemlerini verimli ve etkin kılmaları, ilerleme savaşımına katkıda bulunmaları ancak işçi sınıfıyla birleştikleri, onun deneyimlerini özümsedikleri ve araştırmalarını halk savaşımının hizmetine sundukları oranda mümkündür. Kültür ve entellektüel yaşamın

sorunlarını incelemenin yanısıra, ülkemizin kültürel yaşamının ancak işçi sınıfımızın ve halk hareketinin kültürel yaşamı geliştirilirse yükseltilebileceğini her zaman vurgulamalıyız.

Partinin ideolojik çalışmasının önündeki en önemli görevlerden biri de parti eğitiminin daha iyi örgütlenmesidir.

Bugün parti kuruculuğunun karmaşık ve yoğun bir çaba istediği açıktır.

Partinin ideolojik düzeyi göreceli olarak düşüktür.

Deneyimlerimizin ve ortaya çıkan yeni sorunların ışığında, çabalarımızı artırarak sürdürmeli, ve kadrolarımızı, üyelerimizi, tüm komünistleri devrimci politikamızı tam olarak anlayıp, özümsemeleri için, daha güçlü ideolojik silahlarla donatmalıyız.

Partinin safları genişledikçe ve yeni güçler katıldıkça parti okulu daha da zorunlu oluyor.

Yığın hareketi örgütlenirken, saflarının ideolojik birliği büyük önem taşır.

İdeolojik eğitim çalışmasının güçlendirilmesine gereken dikkati göstermezsek partimizin yığın partisine dönüşme sürecinde, sınıf karakteri, savaşma yeteneği, ve politik etkinliği giderek aşınabilir. Partimizin saflarında parti eğitimine karşı ilgisiz kalmaya, onu ikincil bir iş olarak görmeye, örgütsel çalışma ve yığın çalışmasıyla karşı karşıya koymaya, ya da önemini küçümsemeye yer yoktur.

Tersine, kongre öncesi tartışmalarda da görüldüğü gibi, teorik bilgilenmeye doğru giderek güçlenen bir eğilim gelişiyor. Bu bilgi ol-

madan, ülkemizdeki ve dünyadaki sınıf savaşımının karşılaştığı sorunlar, ne anlaşılabilir ne de doğru biçimde göğüslenebilir. Parti ve KNE üyelerinin Marksizm-Leninizm'i geniş ve yoğun olarak öğrenmeleri için parti okulları, seminerler, kişisel çalışmalar örgütlemek gerekiyor. Bu öyle yapılmalıdır ki, teorimizi ve politik çizgimizi pratiğe yaratıcı bir biçimde geçirme yeteneği gelişsin. Parti üyelerinin teorik olarak güçlendirilmesi, onları düşman fikirlerden korur, kendilerine ve yeteneklerine daha çok güvenmelerine yardım eder. Onların yığınlara parti politikasını daha iyi açıklayabilmesini, sorunlarını daha iyi anlayabilmesini, düşman ideolojisinin etkisine karşı savaşmasını ve devrimci bir açılımla çalışmasını sağlar.

Değerli yoldaşlar,

Son yıllarda, sözde Avrupa komünizmi çeşitli çevrelerde yoğun bir biçimde savunuluyor ve komünist, ilerici hareketin sıralarında tartışılıyor. Ancak bugüne kadar yazılanlara, ve özellikle revizyonistlerin Yunanistan'da "Avrupa komünizmi"ni bir fikirler sistemi olarak sunma çabasına bakarsak, yeni bir sosyalizm modeli aramak adına, "Avrupa komünizmi" yalnızca ulusal farklılıkları öne çıkarıyor, onları temel belirleyici etkenler olarak gösteriyor, sosyalist devrimin temel, genel, nesnel yasalarına karşı koyuyor, yaşayan sosyalizmi reddedip, sosyalist ülkelerin komünist partileriyle çatışmaya götürüyor. Ve böylece kimileri sosyalizmi değişik cinslere ayırıyor.

YKP, "Avrupa komünizmi"ni reddediyor. Bu, bizim "Avrupa komünizmi"ni kardeş partilerin kendi ülkelerinde devrimci değişim için somut yollar araştırmasıyla karıştırdığımız anlamına gelmez. Tersine, YKP, her kardeş partinin kendine özgü, ülkesine özgü koşullara uygun olarak sosyalist değişimin ve sosyalizmin kuruluşunun biçimlerini araştırmasını yalnızca hak değil, aynı zamanda görev sayar.

Partimiz, Leninizm'le Marksizm'i karşı karşıya getiren ve Leninizm'in uluslararası konumunu reddeden teorileri kesinlikle reddeder.

Değerli yoldaşlar,

Savaş sonrası dönemde, egemen olan ve YKP üyelerine ve sempatizanlarına karşı, kanlı terör ve baskıya girişen gerici-faşist güçler, YKP'nin çarpıtılması ve kötülenmesi için görülmemiş aygıtlar geliştirdiler. Ana çabalarını partimizin tarihine leke sürmede, partimizi en bayağı biçimde "kökü dışarda" parti gibi göstermede, "yanılgılar" partisi, "ulusal olmayan, anti-demokratik" parti olarak göstermede yoğunlaştırdılar, yoğunlaştırıyorlar. Son yıllarda partinin bazı dönekleri ve soldaki kimi kişiler de bu çabalara katıldılar ve partimizin çalışmasını, geçmiş deneyimi eleştirisel değerlendirme adı altında partinin tarihini çarpıtmada ve karalamada bu kampanyayı başlatanlarla yarışa giriştiler. Partimizin tarihsel gelişimini ve eylemlerini doğru olarak anlatmak zorunlu bir görev oluyor.

Gerçek şudur: Tüm çalkantılı geçmişi süresince YKP, her zaman işçi sınıfının tek ön-

cüsü, ülkemiz halkının çıkarlarının savunucusu olmuştur. Marksizm-Leninizm'e ve proletarya enternasyonalizmine bağlı kalmıştır. Her türlü sağ ve "sol" sapmaya karşı her zaman savaşmıştır.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımda yapılan hiçbir yanlış, Yunan halkının çektiklerinin tek sorumlusunun her zaman emperyalizm ve oligarşi olduğunu gizleyemez.

İkinci Dünya Savaşı'nda ve onu izleyen soğuk savaş döneminde YKP, Yunan halkının önünde faşist güçlerin en büyüğüne karşı, ve sonra da en büyük iki emperyalist ülkeye —Britanya ve ABD'ye— karşı cesurca savaşmıştır. Güçlü düşmanlara karşı verilen çetin savaşımlar sırasında yapılan hiçbir yanlış, bunun önemini azaltamaz, bu gerçeği değiştiremez. Sonuçları ne olursa olsun bu savaşımların, halkımızın ABD-NATO egemenliğine ve ülkemizin zengin oligarşisine karşı bugün verdiği savaşıma esin kaynağı olduğu gerçeği yadsınamaz.

YKP'nin hazırlanması zorunlu olan kısa tarihi, ancak 60 yıllık yaşamı süresince Yunan halkı için yaptığı olumlu çalışmalar temelinde yazılabilir. Bu çalışma için ciddi çabalar ve zaman gerekecektir.

Parti çalışmasının belli alanlarını ya da dönemlerini içeren tarih yapıtları, YKP arşivlerinin yayımlanmalarının sürdürülmesi, Marksist tarihçiler ve ideolojik cephede savaşan kadrolarımızın arasındaki bilimsel tartışmalar ve seminerler büyük yarar sağlayacaktır.

Yoldaşlar,

Merkez Komitesi'nin kongremize sunduğu tezlere partimizin strateji ve taktikleriyle ilgili, örneğin halk demokrasisinin itici güçleri sorunu, sosyalist devlet vb. gibi kongre öncesi parti örgütlerinde ve yayınlarında geniş olarak tartışılan birkaç sorun eklendi. Bu sorunlara burada değinmiyoruz çünkü bunlar kongre tarafından program değişiklikleriyle ilgili olan 2. madde ile tartışılacaktır.

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi'nin kanısına göre, bugünkü aşamada partimizin ana politik, örgütsel ve ideolojik sorunları bunlardır. Kuşkusuz, bu sorunlar derin bir sorumluluk duygusuyla ve yaratıcılıkla kongremiz tarafından her yönden incelenecektir. Bunun için, sonuç olarak, kongremizin bu sorunlara getireceği çözümlere, alacağı kararlara, getireceği gerçekçi ve iyimser açılımlara olan derin inancımızı belirtmek isteriz. Bu, onurlu partimizin büyük değişmesinde bir dönüm noktası olacaktır. Partimiz bu yıl, işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın çıkarları uğruna, Yunanistan'ın yeniden doğuşu, halkının mutluluğu için verdiği çetin savaşlarla ve özverilerle dolu 60 yılını haklı bir gururla kutluyor.

— Yaşasın ulusal bağımsızlık, demokrasi, ve sosyalizm savaşında işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın öncüsü YKP!

— Yaşasın uluslararası komünist ve işçi hareketinin ölümsüz Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi teorisi temelindeki birliği!

25 Lira